

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 541 · CENA 75,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

ŽEĐ ZA OSVETOM

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

541

Frenk Larami

ŽEĐ ZA OSVETOM

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 541

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

M.A.P.

Naslov originala

Frank Laramy

THIRST FOR REVENGE

Štampa: 26. VI 2019.

Tržište: 05. VII 2019.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: M.A.P.

Naslov originala: Frank Laramy – THIRST FOR REVENGE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Ostao je samo čas do zalaska sunca i dugačke senke pružale su se dolinom kao rašireni tamni prsti. Vrelo sunce ustupilo je mesto hladnom oštrom vetru koji je dolazio negde sa visina i duvao iznad travnate prerije.

Glenda Manro se osvrnula oko sebe i krenula da donese drva. Kada mrak obavije dolinu prijaće im toplota iz bronzane peći.

Izašla je iz brvnare i uputila se prema gomili drva. Pre dva časa posmatrala je kako njen brat Kobi „sveže” naoštrenom sekirom cepa trupce topole. Bio je snažan, odlično građen i ona je uživala da ga posmatra dok radi. Njen brat je bio vredan mladić koji se posle smrti njihovih roditelja dosta trudio da završi ranč i život im učini boljim. Znala je da će biti odličan muž nekoj devojci koja bude imala sreće da ga upeca. Onda je njeno lice zamračila senka tuge pretpostavljajući da tako nešto nije moguće.

Naime, njih dvoje su bili melezi.

Glasno je uzdahnula i izašla u dvorište. O toj činjenici razmišljala je toliko puta i uvek isto. No, nisu mogli iz svoje kože...

Nakupila je naramak iscepanih drva i uputila se nazad ka brvnari koju je njihov otac pre sedam godina izgradio na posedu od oko šezdeset ari uklještenom između velikog ranča „Hau-

stop” i ranča „Teton”. Pre toga, Gejlen Manro posedovao je trgovačku stanicu južno od Astona gde se i oženio Halonom, Indijankom iz plemena Arapaho. Skoro sedamnaest godina Glenda je sa porodicom živela na toj stanici, a onda je njen otac kupio zemlju u ovoj dolini. Sada je njen otac ležao pod zemljom, sahranjen nedaleko iza kuće, pored majke koja je umrla nepunu godinu dana posle njega. Nakon toga njih dvoje su mogli otići, ali su odlučili da ostanu na ranču koji je njihov otac toliko voleo.

Devojka je ušla u kolibu i zapalila vatru u peći, a zatim se sa blagim osmehom na licu lagano osvrnula oko sebe. Njihov dom je bio solidno sagrađena brvnara od tri prostorije; pod od zemlje Kobi je nedavno pokrio daskama i tako umnogome poboljšao uslove stanovanja. Sada je svaka od odaja imala prozor, a od plavog materijala koji je nabavila u Pajni Piku napravila je zavese koje su u ceo prostor unele svežinu.

Doduše, nije išla često u grad. Bele žene su sa prezirom gledale njenu bakarnu boju kože i dugu crnu kosu, dok su se muškarci često ponašali i mnogo gore. Samo zato što joj je u venama tekla i indijanska krv, oni joj nisu ukazivali ni deseti deo poštovanja sa kojim

su se ophodili prema belim ženama. Jednom rečju, melezi nisu bili poželjni nigde pa su je uvredljive primedbe i sramni predlozi građana često terali da pocrveni od stida i gneva. Ono što ju je još više ljutilo bio je stav tih ljudi da je tako nešto normalno.

Topot konjskih kopita prenuo ju je iz razmišljanja pa je pohitala ka vratima radosno se smešeci. Očekivala je Kobija na konju, ali je posle izlaska na verandu jedva ugušila uzvik iznenađenja.

Naime, konjanik koji se zaustavio nedaleko od brvnare nije bio njen brat.

Pred njom je, na vrancu crnom kao gavran, sedeo visok neznanac dostojanstvenog držanja i star negde oko trideset godina. Već na prvi pogled osetila je neku neobjašnjivu prijatnost i veoma se iznenadila. Tačnije rečeno, i pored hladne strogosti neznanac nije ostavljao utisak neprijateljski raspoloženog čoveka. Tome je možda doprinila njegova veoma neobična odeća za ove krajeve koja se nazirala ispod sivog mantila: fino skrojeno odelo od skupog štofa, bela košulja, tanka kravata boje vina i poluvisoke cipele od meke kože. No, najupečatljivije su bile njegove sivoplave oči, kristalno jasne poput planinskih jezera, oči iz kojih je izbijao oprez i oštrina. Te hladne i stroge oči odmeravale su je iz senke tamnog „kalifornija” šešira tako da je devojka i nesvesno uzdrhtala od nekog neodređenog uzbuđenja. No, posle prvog kontakta, došljakov oštar i rezervisan pogled postao je znatno blaži.

– Obično ne volim bilo koga da uznemiravan, gospođice – obratio joj se dubokim, zvučnim glasom. – Je li Pajni Pik daleko odavde?

– Ah... – odvratila je Glenda pribravši se od prvog šoka – imate još dobra dva časa jahanja, mister...

– Holidej, Džon Holidej. Izvinite, zaboravio sam da se predstavim. Rekoste dva časa?

– Da. Možda i malo više ako vam je konj umoran.

– Hmm, bojim se da je baš tako. Na putu smo od ranog jutra, a prelaz preko brdskog grebena nije bio nimalo lak.

– Da, znam – dobacila je devojka.

– U svakom slučaju, možete se malo odmoriti i napojiti konja. Moj brat samo što nije došao – dodala je prisativši se da pred sobom ima potpunog neznanca i da je sama.

– Hvala – odgovorio je Dok i sjahao. Skinuo je ogrtač i prebacio ga preko sedla tako da je devojka tek tada videla koliko je došljak visok i skladno građen.

– Već sam rekao da ne volim da dosađujem – kazao je neznanac uzimajući konja za uzdu – ali... bio bih vam zahvalan kada biste mi pripremili nešto za jelo. Dobro ću platiti.

Ona se osmehnu.

– Nema potrebe, mister. Imamo dovoljno hrane da nahranimo još jedna gladna usta. Kada napojite konja dođite unutra – dodala je i ponovo se trгла setivši se da je došljak potpuni stranac.

Desetak minuta kasnije Dok je sedeo u dnevnoj sobi za stolom od grubo iste-

sanih dasaka i pogledom pratio devojkicu koja je njišući bokovima poslovala oko šporeta. Odajom se širio prijatan miris slanine i sveže pečenog hleba. Kada je prinela spremljenu hranu na sto pogledi su im se sreli i Dok je u njenim lepim očima pročitao senku nespokojstva.

– Vaš brat je srećan što u kući ima takvu domaćicu – rekao je učtivo kako bi što je moguće više ohrabrio devojkicu. – Hrana zaista divno miriše – dodao je pošto je probao komad pržene slanine.

Skoro nepun minut vladala je tišina koju je remetilo samo zveckanje noža i viljuške o tanjir. Devojkica je sedela s druge strane stola i povremeno kratko gledala prema vratima dok je njen gost ćutke jeo. U jednom trenutku začuo se ubrzan topot kopita i Glenda je živnula. Već sledećeg momenta žurno je ustala i prišla vratima baš u trenutku kada je crnopusi mladić duge, crne kose skočio sa konja.

– Dobro da si stigao, Kobi – dobacila je izlazeći na trem. – Imamo...

– Da, draga, vidim da imamo posetioce – prekinuo je gledajući negde u daljinu. – Vidiš li, sestruce? Dolaze Abner Konoli i još jedan konjanik.

Njeno lice se ukoči.

– Šta ta zmija hoće? – promrmljala je zabrinuto, istog trena zaboravljajući šta je htela da kaže.

Kobi slegnu ramenima

– Ne znam. Dojahao sam čim sam video da dolazi ovamo.

Holidej je mirno sedeo na svom mestu i slušao razgovor koji je dopirao spolja. Bacio je pogled kroz prozor i spazio dvojicu konjanika koji su izro-

nili iz borove šume i uputili se prema brvnari. Pregazivši potok, prešli su preko pašnjaka i razdvojili malo krdo goveda koje je mirno paslo. Kada se malo bolje zagledao razabrao je figuru jednog krupnog čoveka na belcu koji je delovao prilično samouvereno. Mršavi konjanik pored njega nije ostavljao neki određeni utisak, ali je nosio nisko pripasan revolver što je samo za sebe dosta govorilo.

Kobi je prišao bliže i stisnuo sestru za mišicu.

– Ne brini, Glenda, molim te. Ne mogu nam ništa. Uredno smo platili otplatu.... Lično sam bio u Konolijevoj banci.

– Nadam se da si u pravu. Uostalom, Abner i Bart Konoli pozajmili su tati novac kako bi kupio ovaj ranč.

– Da, da... I u to vreme nismo ih često viđali. Sada njihovi ljudi svakoga dana gaze naše pašnjake i provociraju. Pre neki dan su došli čak ovamo da traže zalutalu stoku.

– Pre toga su tražili da prodamo ranč. Tada je dolazio Abner Konoli, je li?

– Da, on. Čini mi se da je arogantniji od Barta. Hej, onaj sa Konolijem je Henk Pirson – rekao je Kobi kada su se konjanici sasvim približili dvorištu.

Glenda je uzdrhtala.

– Onaj revolveraš koga su unajmili?

– Da, Teksašanin.

Čuvši Pirsonovo ime Holidej se i nehotice lećnu. Naime, dobro je znao kakva hulja je Henk Pirson, čovek koji ubija isključivo za novac.

Konjanici su sada bili sasvim blizu pa je Holidej mogao da ih osmotri još jednom, pre nego što su zašli u mr-

tav ugao. Što se Konolija tiče, on je ličio na veliku debelu žabu zavaljenu u sedlo. Imao je ružno mlohavo lice, glavu čudno nasadenu na ramena, sitne ali pomalo buljave oči i nos spljošten od davnog udarca. Nasuprot njemu, Henk Pirson je bio visok, koščat, plave kovrdžave kose i pravilnih crta lica. Obučen u tamno odelo, sa nisko pripasanim koltom i pogledom zmije otrovnice nije izgledao nimalo miroljubivo.

Obojica su se zaustavila ispred kuće i Holidej ih je izgubio iz vida. No, iako nije video nikoga odlično je čuo svaku izgovorenu reč.

– Da li je ovo prijateljska poseta, Konoli? – čuo se Kobijev glas.

– Za tebe sam mister Konoli, melezu! – obrecnuo se Abner Konoli hladno. – Zar te roditelji nisu naučili lepom ponašanju? Kada se obraćaš belom čoveku uvek mu moraš reći „mister”.

Henk Pirson se glasno zacerekao, a zatim sa interesovanjem odmerio devojku. Glenda je osetila taj drski pogled i stidljivo pognula glavu.

– Šta hoćete? – upitao je Kobi.

– Dve stvari – odvratio je Konoli.

– Prvo, hoću da te upoznam sa mojim novim radnikom. Često ćeš ga vidati jer će mu posao biti prikupljanje novca koji mi duguješ. Dakle, za tebe će on biti mister Henk Pirson.

Kobi je namerno prečuo upoznavanje.

– Rate za dug plaćam direktno vašoj banci. To je dogovor koji je moj otac zaključio...

– Gejlen Manro je mrtav – prekinuo ga je Konoli hladno. – Od sada ćeš pla-

ćati onako kako se mi dogovorimo. No, kada sam rekao da će gospodin Pirson prikupljati novac koji nam duguješ, nisam mislio na otplatu zajma.

– Nego?

– Mislio sam na ono što se danas desilo, melezu. Nekoliko tvojih šugavih goveda provalilo je našu ogradu i mojim ljudima je trebalo više od jednog sata da ih vrate nazad i poprave ogradu. Drugim rečima, moji kauboiji su radili za tebe i to moraš da platiš. Račun iznosi deset dolara.

Kobi je zurio u njega ne verujući svojim ušima.

– Danas sam ceo dan kontrolisao ogradu. Nijedno moje grlo nije napravilo bilo kakvu štetu.

– Ti to gospodina Konolija nazivaš lažovom, momče? – zapitao je Henk Pirson čudno povišenim glasom čiji je prizvuk Dok Holidej tako dobro poznao. Bio je to ton koji je prethodio potezanju revolvera.

– Čini mi se da je baš tako, Henk – „složio” se Konoli sa lažnom ljubaznošću.

– Samo sam rekao da moja goveda nisu provalila ogradu – ponovio je Kobi odsečno.

Napolju je zavládala neprijatna tišina. Nepomičan na svom mestu za stolom, Holidej je naslutio narastanje napetosti. Da se umeša? Bilo je to protiv njegovih ubeđenja da se bez nužde meša u poslove drugih ljudi. Konačno, nije znao da li je Kobi u pravu ili nije.

– Deset dolara, Manro! – zatražio je Henk Pirson energično. – Naravno,

ako nemate deset dolara uzećemo nešto u odgovarajućoj vrednosti.

– Čistite se sa mog imanja! – povikao je Kobi gnevno.

– Sa tvog imanja? – izustio je rančer podrugljivo. – Ovde ništa nije tvoje, melezu! Založeno je za dug koji ste uzeli od mene i mog brata. Nismo imali ništa protiv dok je Gejlen Manro bio živ. Mada se oženio onom suludom indijanskom skvo, on je ipak bio belac!

– Ne govori tako o mojoj majci!

– Nemoj da mi naređuješ šta ću da govorim, Manro! Ja sam belac i ne primam naredbe od bilo kog prljavog meleza!

Kobijevo lice se grčilo od gneva, dok su mu ruke podrhtavale. No, još uvek nije ništa preduzeo.

– Dakle, razjasnili smo se, Manro i utvrdili da fućkam na tvoja naređenja. A sada da se vratimo na ono zbog čega smo došli, to jest na onih deset dolara koje nam duguješ!

– Od mene nećete dobiti ni centa! – viknuo je mladić.

Abner Konoli se osmehnu Henku Pirsonu.

– Očigledno da melezu nema novca da plati svoje dugove, je li tako? Onda ćemo umesto novca uzeti njegovog konja. Nije baš neki, ali pretpostavljam da ćemo izvući bar deset dolara. Uzmi ga, Henk!

Revolveraš je klimnuo glavom i pojačao prema mestu gde se nalazio Kobijev konj i mirno pasao.

– Ako ga dirneš, ubiću te! – planuo je mladić.

– Pa to je otvorena pretnja, melezu – dobacio je Konoli kezeći se.

Toga trenutka Holideju je bilo jasno da će zamirisati barut. Bilo je izrečeno suviše reči i povratka više nije bilo. Instinktivno je ustao i rukom krenuo ka dršci revolvera. Ali ovoga puta sudbina ga je pretekla. Čuo je šum klizanja metala po koži i video kako je Kobi ustuknuo korak nazad i mašio se revolvera. Odmah zatim mladić je izvukao oružje i potegao. Holidej nije mogao da vidi rančera, no već sledećeg trenutka pucanj Kobijevog revolvera prolomio je tišinu. Oglasio se i Konolijev pištolj, ali je tane odletelo daleko u vazduh. Našavši se u dva skoka pored vrata, Dok je ugledao rančera kako pada iz sedla, opušten i bez znaka života u sebi. Tako je i bilo jer ga je mladićev metak pogodio tačno u srce.

Još uvek ne primećujući nepoznatog gosta, Kobi Manro je uperio revolver na Bila Pirsona.

– Gubi se odavde! – povikao je.

Henk je sklonio ruku dalje od futrole i zagledao se u telo na zemlji.

– Ubio si belog čoveka, melezu – procedio je Pirson s mržnjom. – No, nisi pobedio jer ću se ja vratiti. Zapamti to! – dodao je, okrenuo konja i pošao ka izlazu iz dvorišta ne osvrćući se.

– Blagi Bože! – prošaputala je Glenda prilazeći bratu.

– Šta sam drugo mogao... – promrmljao je mladić potreseno. – On je prvi počeo, prvi se mašio oružja. Nisam bio siguran, ali... izgledalo je da će pucati. Morao sam, Glenda.

– Znam – prošaputala je devojka tiho. – On bi te ubio. Videla sam mu to u oči-

ma, Kobi. Učinio si to u samoodbrani mada... mada...

– Mada mi to niko neće poverovati – dopunio ju je mladić ogorčeno. – Neće verovati ni tebi – dodao je brižno posmatrajući sestru. Poverovaće jednom običnom revolverašu...

– Ali će verovati meni – dobacio je Dok odlučno.

Na zvuk njegovog glasa Kobi se trgao i uperio revolver na nepoznatog čoveka u crnom. – Ko ste vi? – upitao je brzo.

– Na svu sreću, vaš gost, mladiću – odvratio je Holidej i pokretom ruke mu dao znak da se smiri. – Spustite taj revolver, nije vam potreban. Vaša sestra će vam reći da sam prijatelj.

Glenda je klimnula glavom i u očima joj je blesnula iskra nade. Taj nepoznati čovek gospodstvenog izgleda bio je svedok događaja i mogao je posvedočiti da je Kobi pucao u samoodbrani. Belac je i „njegovi” će mu sigurno poverovati.

– Trebalo je da smaknem i onog revolveraša – kaonstatovao je Kobi ogorčeno.

– Ne, ni govora. Samo bi vam to još trebalo – usprotivio se Holidej. – Ovakko još imate neke šanse.

– Šta da radimo? – tiho je upitala Glenda.

– Mi? Misliš nas dvoje? – zapitao je Kobi.

– Da. Mi smo u istom loncu, Kobi – naglasila je. – Ti si moj brat.

– Ja nemam izbora – odvratio je mladić sa očajem u glasu. – Ako останem ovde, oni će me obesiti. Ako budem imao sreće da u poteri koja dođe po

mene bude šerif Martin, možda bih i dobio suđenje... a posle konopac. Dakle, moram da bežim. A što se tiče tebe, Glenda...

– Nemojte to raditi – umešao se Dok.

– Bekstvo bi bilo isto što i priznanje zločina. Ne možete do kraja života živeti kao begunac.

– Bolje i tako nego ljuljati se na konopcu, mister. Znam suviše dobro šta je pravda bledolikih – kazao je mladić i sa uzdahom pogledao ka udaljenim planinskim vrhovima. – Spakuj mi nešto hrane, Glenda.

– Spremiću za oboje.

Kobi je zaustio da kaže da će da ide sam, ali se ipak predomislio. U poteri će biti ljudi željnih krvi i kada ga ne nađu, gonioci bi mogli sav gnev da iskale na njoj. Da, da sa ovakim ljudima u susedstvu Glendu čekaju samo problemi.

Holidej je ćutke posmatrao kako mladić sedla konje a devojk pakuje sve stvari potrebne za duže putovanje. Hrana, ćebad, posuđe... sve to je bilo potrebno za bekstvo pred „pravdom” belih ljudi. Lice mu je iznenada dobilo mračan, turoban izraz... Naime, živeo je već dovoljno dugo u svetu sile i nepravde i znao da je Kobi u pravu što nema poverenja u savest belaca. Ako bude uhvaćen, najverovatnije će ga linčovati po kratkom postupku. Čak i ako on sam bude svedočio u mladićevu korist, bilo je malo verovatno da bi mogao da prođe nekažnjeno.

Znajući sve to osetio je kako u njemu vri, kako se razum buni protiv tako očigledne nepravde. Iako su Glenda i

Kobi Manro bili za njega potpuni stranci, kao dobronamerni poštteni ljudi bili su mu strahovito bliski. Osećaj pravičnosti koji je kod njega bio izuzetno izražen nije mu dozvoljavao da mirno gleda njihovu nevolju i posmatra kako zlo trijumfuje nad nemoćnima i onima bez zaštite. Svet je i bez toga bio dovoljno nepravedan i okrutan.

Kobi je žurno ušao u kuću i uzeo dve puške sa municijom.

– Mi odlazimo – dobacio je napregnuto.

Holidej ga je ozbiljno osmotrio ne rekavši ni reči. Posmatrao je kako mladić spretno privezuje džakove sa hranom za sedla, proverava opremu i oružje. No, to je trajalo veoma kratko. Posle nekoliko trenutaka oboje su već bili u sedlima. On je još jednom bacio pogled na rančerovo telo, a onda se okrenuo i još jače mamuznuo konja. Glenda je, međutim, još sedela u sedlu i sa nostalgijom posmatrala brvnaru u kojoj je provela poslednjih sedam godina. Sa nekom čudnom mešavinom zahvalnosti i tuge odmaravala je čoveka u tamnom koji je stajao na tremu.

Tužno, uzdahnula je pomislivši na to da od ovog trenutka više neće imati dom i da će biti, isto kao i Kobi, begunac pred zakonom.

– Glenda! – začula je iza sebe bratov poglas i nehotice se trgla. Onda je mahнула rukom Holideju, okrenula konja i odjahala za bratom.

Dok joj je otpozdravio i naslonio se na dovratnik. Njen tužni pogled i pozdrav doprineli su da se u njemu nešto

prelomi. Odlučio je da pokuša da im pomogne.

Otišao je u štalu po konja, uzjahao ga i krenuo prema Pajni Piku. Kobi Manro je pomenuo šerifa Martina. Verovatno se radi o razumnom čoveku, konstato-vao je s nadom. Zato će pokušati da ga nađe i vidi šta se može učiniti.

* * *

Pas klempavih ušiju koji je njušio telo Abnera Konolija uplašeno je šmugnuo u stranu kada je grupa konjanika tutnajući dojahala u prašnjavo dvorište. Bledi mesec obasjao je ozbiljna lica sedmorice ljudi i bljesnuo na cevima isto toliko revolvera. Članovi potere bacili su kratak pogled na leš, a onda odmerili pogledima zamračenu brvnaru.

– Dikone! Čejmberse! Losone! – vikao je Bart čiji je glas u noćnoj tišini odjekivao kao pucanje biča. – Proverite ima li koga u kolibi! Mi ćemo vas štititi!

Trojica konjanika su bez reči klicnula iz sedla i oprezno se uputila ka brvnari. Revolveri ostalih „krenuli” su za njima.

– Nećemo ih naći, Barte – rekao je šerif Martin visokom rančeru koji je čvrsto stezao cev puške. – Siguran sam da su do sada odmaglili.

– Ipak moramo da proverimo – odvratio je Konoli na čijem su se mršavom izduženom licu isticale grozničavo zažarene oči. – Hoću da ga vidim mrtvog, Brukse! Neću se smiriti dok taj kućkin sin ne postane hrana za lešinare!

– Naći ćemo ga, Barte – pokušao je da ga umiri Martin. – Ipak... voleo bih da smo još malo sačekali i da sam uzeo još nekoliko ljudi. Više osoba bi lakše završilo posao, to da znaš...

– Moji ljudi su dovoljni – kazao je Konoli kratko.

Šerif Bruks Martin je začutao i nastavio da posmatra ljude sa ranča „Haustop” koji su se lagano približavali kolibi. Pre nepuna dva sata Bart Konoli je upao kod njega u kancelariju i zatražio da sasluša ono što je Henk Pirson imao da mu kaže. Tako je čuo da je stradao Abner Konoli, a razbesneli Bart je insistirao da odmah krenu i da su za poteru dovoljna šestorica njegovih ljudi sa ranča. Kao čuvar zakona, on treba da im omogući polaganje zakletve kako bi i zvanično bili deo organizovane potere, odnosno, postali „pomoćnici šerifa”.

Samo je uzdahnio i video da je Dikon Saderlend već stigao do vrata brvnare. Oprezno je ušao, a za njim se ušunjao i kauboj po imenu Čejmbers. Zatim se začuo jasan bat čizama po drvenom podu i lomljenje nameštaja. Nedugo zatim na vratima se pojavilo smrknuto Saderlendovo lice.

– Pas je pbegao – objavio je.

Konoli i šerif su se ćutke zgledali. Oklevali su nekoliko trenutaka, a onda lagano sjahali i prišli Abnerovom telu. Rančer je ćutke kleknuo i dodirnuo bratovo ukočeno lice.

– Kao što rekoh – progovorio je Henk Pirson – Abner nije imao šansu. Naimе, došli smo da podsetimo meleza na njegove obaveze i da naplatimo novac

koji je dugovao „Haustopu”. Manro je zahtevao da se gubimo sa njegove zemlje i kada je Abner progovorio, taj smrdljivi melez ga je jednostavno oduvao iz sedla. Koliko se ja razumem u takve stvari, bilo je to ubistvo sa predumišljajem.

Šerif Martin je kleknuo pored leša i počeo se po bradi.

– Abner ima revolver u ruci.

Henk Pirson ga je oštro odmerio.

– Kada je Manro potegao revolver Abner je pokušao da se odbrani. Uspeo je da izvuče revolver ali je bio mrtav pre nego što je uspeo da ispali metak.

Bart Konoli se uspravio smrknutog lica i stisnutih usana. Na tom licu nije bilo ni znaka tuge već samo gola i otvorena mržnja. Šerif Martin je to primečio i istog trenutka se setio priča koje su kružile o Abneru i Bartu Konoliju. Kako se šušalo, među njima je bilo malo bratske ljubavi. Braća su bila ortaci u poslu, čak bi se moglo reći rivali koji su se samo podnosili.

– Gravele! – obratio se Konoli kuvaru.

– Ti i Lendri odnesite pogrebniku telo moga brata. Naravno, cena nije važna. Postarajte se da Abner bude sahranjen kao što to dolikuje.

– Naravno, mister Konoli – odvratio je stari kuvar sa poštovanjem. – To znači da Lendri i ja nećemo biti potrebni u poteri?

– Rekao sam ti da se pobrineš za pogreb – odsekao je Konoli prilazeći konju.

I dok su članovi potere tražili unakolo trag Kobija Manra, šerif Martin je prišao rančeru.

– Barte, da li si siguran da hoćeš da jašeš sa poterom? – upitao je. – Možda...

– Idem! – presekao ga je ovaj odlučno.

– Naravno, naravno. Mislio sam samo...

– Nemoj ništa da misliš, šerife!

Čuvar zakona je slegnuo ramenima.

– Mister Konoli! – povikao je Dikon Saderlend koji je stajao na ogradi korala i mahao rukama. – Mister Konoli! Šerife Martine! Našao sam trag!

Svi su mu prišli i zagledali se u otisak konjskog kopita u prašini.

– Evo... svež trag – izustio je Saderlend ponosno.

– Koliko svež, Dikone? – zapitao je Konoli nestrpljivo.

– Otprilike tri do četiri časa – procedio je mršavko. – I još nešto, nije sam.

– Sigurno je i njegova skvo – sestra pošla sa njim – dobacio je Henk Pirson.

– Ima još nešto – dodao je Saderlend mršteći se. – Video sam trag još jednog konja koji govori da je još neko bio na ranču i da je odjahao prema gradu. I sve u otprilike isto vreme...

– Ko bi to mogao biti? – zapitao je Konoli obraćajući se Henk Pirsonu. – Jesi li video koga?

– Ne – odvratio je Henk sa sigurnošću. – Brat i sestra su bili sami. Možda je neko kasnije naišao.

Saderlend je zavrteo glavom.

– U svakom slučaju, trag dvoje begunaca vodi ka planinama.

Ljudi iz potere okrenuli su glave ka severu. Testerasti vrhovi udaljenih planina kao da su zasecali nebeski svod

prošaran zvezdama. U tom trenutku dunuo je hladan vetar i njegov ledeni dah je kao duga nevidljiva ruka dotakao grupu konjanika koja se, kao po komandi, odjednom sneveselila. Martin je prešao pogledom od jednog do drugog člana potere znajući da nijedan od njih ne bi želeo pohod u planine. Ni on sam nije bio oduševljen avanturom koja ih je čekala i u koju su krenuli bez ikakve pripreme. A pred njima su bile visoke planine i dugo jahanje po zimi i vetru.

I Konoli je osetio ovu promenu raspoloženja.

– Slušajte me dobro, ljudi. Čovek koga je taj melez ubio bio je moj brat! Moj rođeni brat Abner! Zbog toga nudim nagradu od dve stotine dolara onome ko ugleda tog smrdljivog meleza! I još dve stotine dolara onome ko prvi stigne do Manra i...

–... i privede ga! – dobacio je šerif Martin odlučno.

Konoli klimnu glavom i ironično se nasmeši.

– Da, baš tako, momci. Šerif mi je uzeo reč iz usta. Znači, biće bogato nagrađen onaj ko ga privede na nišan revolvera!

Ove reči izbrisale su kod ljudi i poslednji tračak kolebanja. Pomisao na odmor, žagor saluna, piće i žene, mamilala je ljude na povratak, ali sada... Sada je obećana nagrada bila daleko primamljivija. Samo je Martin i dalje ostao rezervisan, ali on nije imao izbora. Naime, kao predstavnik zakona morao je da se nađe u blizini kada Kobi Manro bude uhvaćen... iz više razloga.

Njegov zamenik Čendler Frost moraće da se snađe dok on bude odsutan. Ko zna, možda će to za Čendlera biti dobro iskustvo.

– Onda... Uхватimo ubicu! – povikao je Ganer Loson.

Uzvici odobravanja potvrdili su da je rančer postigao svoj cilj i u potpunosti promenio raspoloženje ljudi.

– Dikone – dobacio je Henk Pirson tragaču. – Ti si našao trag pa je red da budeš vodič.

Dikon Saderlend se vinu u sedlu.

– Napred, gubimo dragoceno vreme – podstakao ih je Loson, robustan čovek ozbiljnog lica. – Ja nameravam da zaradim svoj novac!

Nekoliko trenutaka kasnije potera je izjahala iz dvorišta. Pored leša su ostali samo Gravel i Lendri Moran prateći pogledom grupu konjanika dok nije zamakla u noć.

– Ne bih voleo da budem u koži Kobi Manra kada ga momci uhvate – rekao je Lendri pripaljujući cigaretu.

– Taj podli ubica će dobiti ono što je zaslužio – dobacio je Gravel. – Već smo se naoštrili da se obračunamo sa njim.

II

Dok Holidej je izbio i šume baš na proplanak koji se nalazio pred kućom. Zastavši na ivici, pažljivo je osmotrio brvnaru. Sve je bilo tiho, a u kući i oko nje nije se zapažao ni najmanji pokret. Pri prozračnoj bleđoj svetlosti praskozorja širom otvorena vrata zjapila su mrakom poput nekog tajanstvenog mračnog ulaza.

Potera mu je, dakle, izmakla. Po tragovima koje je osmotrio zaključio je da su pošli ka brdima kuda su se, verovatno, uputili i begunci. Nepunih četvrt časa ranije pored njega su prošla dvojica konjanika sa telom natovarenim preko sedla, pa se za tren ponadao da će stići poteru. No, ova nada se nije obistinila. Ako je hteo da pomogne Kobiju i Glendi Manro, morao je poći za njima, a za duže jahanje nije bio pripremljen. Nedostajala mu je hrana i topla odeća.

No, za pustolova Holidejevog kalibra ta činjenica nije bila od presudnog značaja. Koliko je znao, ni članovi potere nisu bili naročito opremljeni, što ih je sve stavljalo u ravnopravan položaj. U ovom momentu, najvažnije je bilo stići ih i objasniti im šta se desilo, ako uopšte budu hteli da ga saslušaju. A ako ne budu, jednostavno će ih naterati. Nadao se samo da je šerif Martin zaista objektivan kao što je to Kobi pomenuo i da će hteti da utvrdi istinu. A onda... neka pravda kaže svoju reč.

Poterao je vranca tragom koji se sada sasvim jasno video. Grupa konjanika imala je prednost od pola sata, možda sat jahanja i Dok se nadao da će ih stići do podneva. Mada umoran, njegov konj je još uvek hitro grabio napred kao da je znao šta njegov gazda želi. Negde pred podne trag je pokazivao da im je za petama i posle desetak minuta, jašući kroz šumarak mladih topola, Holidej je ugledao grupu ljudi koja se odmarala na proplanku ispred njega. Opreznosti radi, značajno je

usporio i lagano prišao ivici šumarka obraslog žbunjem.

Ne silazeći iz sedla razmaknuo je grane i osmotrio grupu ispred sebe. Naravno, pogled mu se odmah zadržao na čoveku sa metalnom zvezdom na grudima. To je svakako šerif Martin, zaključio je. Ostali nisu nosili nikakva obeležja, ali su sigurno sačinjavali poteru i imali izvesna prava, baš kao što mu je i rekao zamenik šerifa, Čendler Frost. Osim čuvara zakona u grupi je bilo još petero ljudi. U oči mu je odmah upao visok mršav čovek zapovedničkog izgleda i mnogo bolje odeven nego ostali. Upravo je razgovarao sa šerifom i Dok je bez dvoumljenja zaključio da se radi o Bartu Konoliju.

Preleteo je pogledom po ostalima. Jedan je bio mali rastom, žilav i nekako kočoperan, drugi riđe kose i bezizražajnog lica, a treći veoma mlad i izrazito mrgodan... Četvrti je bio odeven u crno odelo i Holidej je u njemu prepoznao Henk Pirsona, revolveraša koji je sa Abnerom Konolijem došao na ranč Manrovih.

Najzad je razgrnuo žbunje i izjahao na čistinu.

Dočekali su ga radoznali i neprijateljski pogledi.

– Ako se ne varam, vi ste šerif Martin – obratio se Dok čoveku sa zvezdom zaustavivši se tačno ispred njega.

– Da, ja sam taj – odvratio je ovaj, ne dižući se sa panja na kome je sedeo.

– Mi sno članovi potere – dobacio je Bart Konoli. – Šta hoćete?

– Da vam se pridružim – odvratio je mirno Holidej i dalje gledajući u šerifa.

– A ko ste vi i zašto se mešate u ono što vas se ne tiče! – nestrpljivo je dobacio rančer sumnjičavo odmeravajući došljaka.

Džordžijanac mu uzvрати ledenim, pomalo prezrivim pogledom.

– Pružanje pomoći šerifu tiče se svakog građanina.

– Pola tuceta ljudi sasvim je dovoljno za hvatanje jednog ubice! – umešao se Henk Pirson.

– Ubice kažete? – zapitao je Dok istim tonom od koga se revolveraš neprijatno stresao.

– Naravno. Bilo je to ubistvo sa predumišljajem. Ja sam sve video.

Holidej iznenađeno podiže obrve.

– A ja sam, opet, stvar video drugačije nego vi i ne bih rekao da je tako.

Odjednom je zavladao muk. Henk Pirson se trgao i spustio ruku na dršku revolvera.

– Vi tvrdite da lažem?

Pre nego što je Holidej mogao da odgovori, umešao se Bart Konoli.

– Videli ste, kažete? Znači, vi ste taj čiji smo trag našli na ranču? Ali ko nam garantuje da ste tamo bili baš u to vreme i da ste sve videli?

– Ja – odvratio je Dok kratko.

– Oh, to je stvarno strašna garancija – odbrusio je rančer prezrivo. – Gospodin sa kravatom garantuje nam da je sve video! – nastavio je podsmešljivo i pogledao ljude koji su poluglasno nasmejali. – A ko ste vi i ko vam daje pravo da ometate hvatanje jednog ubice?

– Ja sam Džon Holidej, građanin ove zemlje i ne ometam hvatanje ubice. Moj

cilj je da se utvrdi istina, a sve dok se to ne postigne, Kobi Manro nije ubica.

Martin hitro ustade.

– Džon Holidej? Da vi niste možda Dok Holidej?

– U ovim krajevima ljudi me i tako zovu – potvrdio je Dok.

Njegove reči propratila je tišina, a sopstveno ime koje je Dok izgovorio delovalo je na ljude kao hladan tuš. Samo je Martin bio zadovoljan.

– I vi tvrdite da Manro nije ubica? – upitao je šerif.

– Ne tvrdim, ali znam da to može ustanoviti samo sudija.

– Zar vam činjenica da je čovek pote-
gao ne govori da je kriv? – prosiktao je
Konoli. – Henk, kaži gospodinu Holide-
ju kako se sve odigralo.

– Nema potrebe – usprotivio se Dok
oštro. – Dovoljno sam video i čuo i to
ću reći na sudu. Sada samo hoću da se
priključim poteri.

– Ja i dalje tvrdim da je Manro bez
razloga ubio gospodina Konolija – po-
novno se umešao Henk Pirson.

– A vi ste to mirno gledali? – uzvratio
je Dok pitanjem, zadržavši pogled na
Henkovom revolveru.

– Nisam imao šansu – odvratio je Pir-
son. – Bio sam okrenut leđima.

– A ipak tvrdite da ste sve videli – do-
čekao ga je Dok.

– Manro je prljavi ubica! – uzviknuo
je Konoli s mržnjom.

Martin je zapalio cigaretu. Bio je stra-
hovito bleđ u licu...

– Dobro, to će se razjasniti. U svakom
slučaju, jedan revolver više neće biti

na odmet. Ako hoćete, možete poći sa
nama, mister Holideje.

– Naravno. Zato sam došao.

– Dignite ruku i ponavljajte za
mnom... – obratio mu se šerif.

Postupak polaganja zakletve brzo je
obavljen tako da je Holidej i formalno
postao član potere. Henk Pirson je sve
ljutito posmatrao dok je Bart Konoli s
mukom ostao miran. No, nije mogao
ništa da ospori jer je, kao predstavnik
zakona, Martin bio vođa potere.

– Hajde, krenimo već jednom, ljudi! –
dobacio je. – Želim da ubica moga bra-
ta bude uhvaćen što pre. Saderlende,
pođi da pronađeš trag.

– Šta, izgubili ste trag? – upitao je
Holidej.

– Da, ali znamo da su krenuli ka seve-
ru – odvratio je Martin.

– Šerif pogađa kuda su se uputili –
dobacio je Konoli sa osmehom.

– Kobi je jednim delom Indijanac,
baš kao i njegova sestra. Verovatno su
krenuli da se pridruže svom narodu sa
druge strane planine.

Dok za tren pomisli na prelepo Glen-
dino lice, njenu vitku figuri i gipki hod.
Ma kakvo mišljenje vladalo o Kobiju,
ona je sigurno bila nevina.

– Hajde, ne gubimo vreme! – opome-
nuo ih je Konoli i pojahao konja.

Desetak minuta kasnije Saderlend je
našao trag i grupa je nastavila da jaše
sve do senke jednog visokog planin-
skog vrha. Zatim su prošli kroz uzani
planinski prolaz koji se nastavljao na
šumom obraslu dolju, a onda uz stepe-
nastu padinu do vijugave rečice. Tu se
trag ponovo gubio. I dok su se Konoli-

jevi ljudi razišli da ga potraže, Holidej je lagano pojahao rečnom obalom.

Plitka brza rečica se uvijala kao zmi-ja, a bistra voda blještala je na suncu i zapljuskivala stenovitu obalu penušavim talasima. Dok je pogledao prema vrhovima na severu koji su se jasno ocrtavali na azurnom nebu.

– Pridružiću vam se ako nemate nita protiv – začuo je šerifov glas iza sebe.

– Ni najmanje – odvratio je Džordžijanac i pokazao na reku. – Među nama, biće dosta teško sa Manrom. Vešto zameće trag tako da se stalno moramo zaustavljati. Ovde je ušao u reku i ko zna kada će izaći...

– Ali ipak to mora učiniti. Uostalom, znamo kuda se uputio – prokomerntarisao je Martin.

– To se nikada ne zna sa sigurnošću. Možda je pošao na sever samo da kod nas stvori takvo uverenje.

– Možda. Već nekoliko puta sam pomislio kako bi bilo bolje da ga ne uhvatimo – dodao je čuvar zakona kolebljivo.

Holidej je ćutke pogledao uzvodno, u pravcu mesta gde je reka tekla između tankih borova. Zatim je pogledao nizvodno; tamo je reka tekla brže i u daljini se čuo huk vodopada. Jahanje nizvodno bilo je teže i begunci su verovatno pošli uzvodno. Ali, taj zaključak je zadržao za sebe: Neka Konoli i njegovi ljudi sami pronađu pravi trag.

– Priznaću vam da mi je vrlo drago što ste pošli sa nama, mister Holidej – nastavio je Martin poverljivo iako se Holidej napravio da nije čuo njegovu prethodnu konstataciju.

– Zaista? Zašto?

– Pa... osim mene poteru čine samo ljudi sa ranča „Haustop” – kazao je Bruks Martin pogledavši prema Konoliju i njegovim ljudima. – A čovek koga gonimo ubio je Konolijevog brata.

– Da... Priznajem, bilo mi je malo čudno kada sam video da sa vama nema nijednog čoveka iz grada.

– Konoli i Pirson su upali u moju kancelariju i navalili da odmah pođemo. Nije bilo vremena da sakupim ljude, a oni su već imali spremnu ekipu. I tako... ostavio sam zamenika u gradu, a ja sam pošao sa njima – kazao je šerif nabravši čelo. – No, poduhvat mi se od samog početka nije svidao i drago mi je što ste se pridružili.

– Da li vam je Kobi Manro i ranije pravio neprilike?

– Nikada – odvratio je šerif. – Bar koliko je meni poznato.

– Kao što sam već rekao, ja sam prisustvovao događaju i video šta se desilo. Po tome ne bih rekao da je on čovek koji bi izvršio ubistvo sa predumišljajem.

– I kako je to vama izgledalo?

– Kobi je zaista potegao revolver i opalio. Nisam video Konolija i ne mogu da tvrdim da li je on pre toga potegao oružje, ali jasno sam čuo šum... kao kad revolver izlazi iz futrole. Dakle, sasvim je verovatno da je Kobi pucao u samoodbrani.

Martin slegnu ramenima.

– Nevolja je u tome što Henk Pirson tvrdi suprotno. Pošto vi niste jasno videli šta je Konoli učinio, vaše svedočenje možda neće biti dovoljno uverljivo.

Na nesreću, on je pobjegao kao i Glenda koja bi, takođe, mogla da svedoči. Sada se i njoj neće mnogo verovati.

– Znači, ostaje Henk Pirson kao najpouzdaniji svedok? Revolveraš? Čovek koji je pred nama izjavio da je u trenutku događanja bio okrenut leđima? – dobacio je Dok začuđeno.

– Da, tako je. Naravno i vi. Ali znate i sami... – zastao je šerif s mukom nalažeći pravu reč. – Vi... takođe važite za revolveraša i kockara i..... nećete imati šansi protiv Konolijevog uticaja. Bojim se da vaša reč neće mnogo vredeti pogotovo što niste sve videli.

– Tako dakle – progundao je Holidej. – A šta vi mislite?

– Ja vam verujem – odvratio je šerif bez razmišljanja. – No, problem je što će većina građana poverovati da je Kobi kriv. Prvo što će reći je da nevin čovek ne bi bežao...

– Obično i ne beži... osim ako za to nema neki jak razlog.

– U svakom slučaju – odvratio je Martin – nije moje da presuđujem da li je Kobi kriv ili nije. To će odlučiti porota. Moj zadatak je da ga uhvatim i dovedem u Pajni Pik radi suđenja. A to neće biti nimalo lako.

– Prvo ga moramo uhvatiti.

– A potom živog sprovesti do Pajni Pika – dodade šerif mnogo tiše.

– Kao što sam rekao, u poteri su samo kauboji sa „Haustopa” i to mi se ne dopada. Pogledajte samo Konolijevo lice pa ćete videti kako izgleda prava, ogoljena mržnja.

– To sam već video. Uopšte uzev, nemam baš neki utisak o braći Konoli.

– Ni ja ih ne cenim. No, čini mi se da je Bart mnogo gori od pokojnog Abnera. Pogledajte samo to surovo lice i zle, gotovo divljačke oči! Mislim da se ni trenutak ne bi dvoumio da ubije svakoga ko mu se nađe na putu. Čuo sam kako je bezobzirno nasrnuo na neku porodicu doseljenika koja se naselila blizu granice njegovog ranča. Dao je ljudima četiri časa da se spakuju i odu pod pretnjom da će biti spaljeni ako ostanu. Zamislite!

– I šta ste vi učiniti?

– Ništa. Ljudi su otišli, naseljenik ga nije tužio a ja sam za sve čuo kada je bilo gotovo. Nadam se da su vam stvari sada jasnije – kazao je idući pored Doka.

Džordžijanac je ćutke klimnuo glavom i nastavio.

Reka je pravila okuku i on uskoro zaustavi konja. Ne silazeći iz sedla, osmotrio je rečno korito i obe strane obale.

– Obala je zasuta peskom – primetio je.

– Da li su Kobi i njegova sestra ostavili neki trag? – upitao je šerif nestrpljivo.

– Ako su jahali ovim pravcem sigurno jesu.

Poterali su konje okukom. Rečica je bila sve uža i dublja, otprilike do mesta gde su se videli redovi drveća uz obalu. Holidej je oprezno osmotrio rečno dno.

– Mislite li da su odjahali u zemlju Arapahosa? – upitao je šerifa.

– Tako pretpostavljam.

– Onda bi trebalo pogledati severnu obalu.

– Slažem se.

Skoro pola časa njih dvojica su jahali duž severne obale. Lagano su se probijali ispod spuštenih grana vrba naspram kojih su visoki uspravni borovi izgledali kao džinovi. Odjenom su se našli na čistini i ugledali Saderlenda koji im se približavao u galopu.

– Šerife! – povikao je mršavko. – Našao sam trag! Pohitajmo da javimo mister Konoliju!

Nekoliko trenutaka šerif je napregnuo to razmišljao, a onda uzdahnuo.

– Idem da ih dovedem – kratko je dobio i pojahao za Saderlendom.

Holidej je samo klimnuo glavom i lagano izvadio cigaru iz džepa. Bio je zabrinut razvojem događaja baš kao i šerif Martin. Ako ne smisli neki pouzdan način da dokaže Kobijevu nevinost, mladi melez će možda platiti glavom. Razmišljao je odbijajući guste kolutove dima, puštajući konja da mirno čupka bokore trave koja se kao tepih zelenela ispod borovih grana... Nekoliko minuta kasnije začuo je pljuskanje vode i odmah zatim ugledao grupu konjanika sa Konolijem na čelu. Došavši do Holideja nisu se zaustavili.

– Napred! – povikao je Persi. – Moramo požuriti!

– To vam neće mnogo pomoći – „ohladio“ ga je Dok. – Ima priličnu prednost u odnosu na nas; taj trag je još od sinoć.

– Možda taj smrdljivi melez misli da nas se otresao – odbrusio je rančer mršteći se. – Ako je tako, neće žuriti da umakne.

– Ne bih rekao da je toliko neoprezan – primetio je Dok.

No, Konoli nije popuštao.

– Svejedno. Ipak će biti najbolje da nastavimo!

Holideju nije preostalo ništa nego da krene za grupom. I dok su, jašući prema severu, sve dublje ulazili u otvorene čeljusti planine, senke su postajale sve duže i tamnije.

Ubrzo se ispostavilo da je Konolijeva pretpostavka bila tačna. Verujući da će dve milje dugo jahanje kroz vodu prevariti poteru, Kobi Manro se nije trudio da prikrije trag. Naime, otisci konjskih kopita u mekoj glini bili su vrlo jasni tako da je potera mogla da jaše punom brzinom i bez zadržavanja.

Sumrak se veoma brzo spuštao. Sa udaljenih brdskih prevoja čulo se zavijanje vukova, dok su naleti hladnog vetra postali sve učestaliji. No, oni su i dalje jahali sve dok predeo nije osvojila potpuna tama.

Onda je Holidej zaustavio konja.

– Dalje ne možemo – kazao je kratko. – Suviše je mračno.

Iako nerado, i rančer se složio da dalji put nema smisla.

– Dobro. Zaustavljamo se. Naložite vatru, momci – naredio je Čejmbersu i Losonu.

Dvojica ljudi su poslušali bez reči. Dok su sakupljali drva po okolini ostali su se posvetili podizanju logora. Što se Holideja tiče, on je prvo istimario konja razmišljajući o tome kako je, u stvari, nezvanični ali istinski vođa potere Bart Konoli. Kada je završio, vatra je već gorela a Čejmbers i Loson su slagali drva koja će biti potrebna tokom noći. Odmah tu bio je i Dikon

Saderlend koji je pržio slaninu u velikom crnom tiganju.

Samo Henk Pirson nije radio ništa. Stajao je malo udaljen od ostalih, a Bart Konoli je očigledno svesno tolerisao njegovu pasivnost. Holidej je to i ranije primetio; naime, dok su ostali ispunjavali gazdina naređenja, on je mirno sedeo u sedlu i posmatrao.

– Večera je spremna! – povikao je Saderlend i sve prenuo iz razmišljanja.

Ljudi su se bez reči okupili oko logorske vatre i primili porciju. Umorni i gladni, navalili su na hranu, željni odmora i kakve takve topline. Završili su sa jelom baš kada se pun mesec pojavio iznad borova.

Nekoliko trenutaka kasnije Čejmbers i Saderlend počeli su partiju pokara dok se Holidej glavom naslonio na sedlo i, posmatrajući titrave plamene jezike, utonuo u misli. Šerif Martin je malo dalje sedeo sam i crvenim neispavanim očima zirio u mrak. I on će ubrzo zaspati, zaključi Holidej, baš kao i Loson. Što se tiče Barta Konolija, on je sedeo sa druge strane vatre i lagano ispijao kafu.

Jedino Henk Pirson nije mogao da se smiri. Dva puta je ustajao, šetao tamo – amo, a kada bi došao do ivice svetlog kruga obasjanog vatrom, zastao bi i zurio u mrak. U jednom trenutku njegov i Dokov pogled su sreli i na licu mršavog revolveraša sevnuo je zloban, podrugljiv osmeh.

– Znaš šta ne mogu nikako da shvatim, Holideje – rekao je i oklevajući krenuo ka Džordžijancu.

– Za vas sam još mister Holidej, Pirson – presekao ga je Dok. – Zapamtite to!

Revolveraš se trgao i vidno prebledeo. Nije mu se dopalo da ga neko tako oslovljavava, odnosno da se tako pokroviteljski ponaša prema njemu. Ipak, još uvek je ćutao ne želeći da zaoštrava situaciju.

– Nešto vas muči? – zapitao je Dok.

– Da, jedno nerazjašnjeno pitanje. Nešto u vezi priče koju sam usput čuo od Čejmbersa – kazao je Pirson svađalački.

– Zaista? Pa zašto ne istresete šta ste čuli o meni, Pirson? – odbrusio je Holidej i lagano odbio dim. Naime, on je dobro poznavao ljude poput Pirsona. Takvih je bilo svuda: u salunima, na ulicama, u vojsci, među kaubojima u preriji. Bili su to rođeni nasilnici koji su morali nekoga da kinje da bi u sopstvenim očima izgledali veliki. A ovaj teksaški revolveraš po imeni Henk Pirson baš sada je nameravao da se pravi važan i to iz jednog jedinog razloga: Dok Holidej je za njega bio preveliki izazov da bi mogao ostati miran.

– Pa, Klint mi je samo ispričao ono što se o vama govorka – rekao je Henk osmehujući se ostalima koji su ga sa interesovanjem slušali. Ali svejedno, ta govorkanja su vrlo zanimljiva. A pošto sam čuo kako branite Manra, sklon sam da verujem da su tačna.

– Henk... – promrmljao je Konoli očigledno ne želeći da baš sada dođe do bilo kakvog sukoba.

No, revolveraš se nije obazirao na gazdine reči.

– Da, sada sasvim verujem da ste neko vreme, ne zna se kada, živeli među Indijancima. Mislim da su u pitanju Apači.

Holidej mirno odbaci opušak.

–... i naravno, verujem da ste od tada zaljubljeni u Indijance... i Indijanke!

Čejmbers se tiho zacerekao.

– Henk! – prasnuo je Bart Konoli gnevno. – Ovo nije ni vreme ni mesto...

Dok Holidej je lagano ustao i stao naspram uobraženog Teksašanina. Na licu mu je poigravao odblesak vatre.

– Čini mi se da je pravo trenutak da nešto objasnim, Pirson – kazao je mirno. – Nikome, pa ni vama, ne nameram da se ispovedam i govorim o neka-dašnjim ni o sadašnjim simpatijama i antipatijama. Pre sam mišljenja da bi vi trebalo nešto da nam objasnite...

– Zar? A šta to, na primer?

– Šta? Pa, kao prvo.... Vi ste svakako revolveraš. Nije li tako?

– Naravno da jeste.

– Dobro. Da se onda vratimo događaju ispred Manrove kolibe. Dakle, ako se Kobi zaista prvi latio pištolja kao što kažete, kako to da ga jedan profesionalni revolveraš kao što ste vi nije smakao pre nego što je bilo šta učinio?

– Do đavola, rekao sam vam...

– Ah, da... – tobože se prisetio Dok.

– Rekli ste da niste imali šansu... da ste bili okrenuti leđima ili tako nešto?

– Bio sam... upola okrenut... Desna ruka mi je...

– Da, dok ste se vi sasvim okrenuli on vas je već držao na nišanu – dobio je Holidej pažljivo posmatrajući

kako Henk Pirson blede i crveni od muke. – Zaista je čudno da profesionalac kao što ste vi u takvoj situaciji bude okrenut leđima. Pardon, upola okrenut leđima onome na koga je dužan da pazi... i dopusti da jedan običan melez na njegove oči ubije čoveka koga je trebalo da čuva. Čudno, zar ne?

– Šta?! Idi ti dođavola...

– Henk! – povikao je Bart Konoli, hitro ustao i u dva skoka se našao između dvojice suprotstavljenih. – Nisam te unajmio da započinješ svađe i sukobe! – obrecnuo se ljutito.

Henk se tak tada trgao.

– U redu. Kako ti kažeš, Barte.

I drugi put izbegavajte grube reči – dodao je Holidej. – Ne volim tako nešto da čujem.

Revolveraš se bez reči udaljio, Čejmbers je pokupio karte i ustao, a u logoru je zavladala tišina. Tada je Holidej prišao i nasuo sebi još kafe iz velikog lončeta. Posle nekoliko trenutaka pridružio mu se šerif.

– Pokrenuli ste jedno zanimljivo pitanje, Dok – kazao je kada su posle izvesnog vremena na trenutak ostali sami.

– Na šta mislite? – jedva čujno promrmlja Džordžijanac.

– I sam sam se više puta pitao zašto čovek Pirsonove reputacije nije jednostavno smakao Manra kada se ovaj mašio revolvera... Onda je Henk rekao da je Kobi iznenada trgao oružje i oduvao Abnera Konolija iz sedla. I sve je bilo završeno za tren. Moguće je da se stvari ponekad tako odigraju, zar ne?

– Da, mogu se odigrati – složio se Holidej srknuvši kafu. – Naravno, ima i drugih varijanti.

– Kako? Šta hoćete da kažete?

– Pa to kako se nadam da će melez biti izveden pred sud gde će moći da se razmotre baš te „druge varijante”.

Martin je uzdahnio dok mu je ruka u kojoj je držao lonče sa kafom vidno zadrhtala.

– Melez će biti izveden pred sud i biće mu pošteno suđeno – kazao je muklo.

Dok je ispio kafu do kraja i naslonio glavu na sedlo. U jednom trenu pogledao je ispod oka na suprotnu stranu i spazio Pirsona koji se povukao u senku.

Na njegovom licu jasno se mogla pročitati slepa mržnja.

III

Logor su napustili u hladno sivilo zore još pre izlaska sunca i pojahali kroz tišinu zaptivenu maglom. Govorili su malo i to tiho i prigušeno, izbegavajući grane koje su ih pri prolazu kroz šumu šibale po licu. Uskoro je sunce provirilo preko brdskog prevoja na istoku, ali je „krov” od gustih igličastih grana sprečavao da toplota dopre do konjanika. Jahali su lagano, vijugajući između drveća i ponekad gubeći trag zbog nedovoljne svetlosti. No, ubrzo su izbili na čistinu obasjanu suncem i našli se na početku dugačke doline. Sa zemlje se dizala magla i klizila uz litice ka nazubljenim testerastim prevojima koji su

kao vrhovi strela parali blede jutarnje nebo.

Nekoliko prepodnevni sati jahali su kroz dolinu, a u podne je ponovo počeo uspon. Stepnasta padina pružala se daleko ispred njih...

Holidej se diskretno osvrnuo oko sebe i osmotrio ljude koji su se s naporom penjali uzbrdo. Razgovor je zamro još pre nekoliko časova. Naime, uprkos odmoru u toku noći članovi potere bili su umorni, dremljivi i zarasli u kratke čekinjaste brade. Svi konji su bili pokriveni znojem i kako je vreme odmicalo, lagano usporavali hod. Saderlendov konj je lagano hramao, ali Konoli nije dozvoljavao da zastanu i odmore se. On je jahao na čelu grupe, neumoran i odlučan, ne skidajući pogled sa traga. Minuti su odmicali i oni su sve dublje zalazili u planinu.

Konačno su stigli do prevoja i na trenutak odahnuli. Pogledavši prema severu, Holidej je ugledao još testerastih planinskih grebena koji su se kao crne stepenice pružali ka usamljenom snežnom vrhu. Trag begunaca skretao je sa prevoja i vodio ka jednom prolazu.

Odjednom je Saderlend skrenuo nalevo, ka senci litice gde se pored jedne stene video krug kamenja crn od čađi. Svi su pošli za njim.

Mršavko je sjahao i prišao vatrištu dok su se ostali okupili u širok krug. Pošto je zavukao ruku u sivkast pepeo, Saderlend je digao glavu i pogledao konjanike.

– Pepeo je još uvek vruć – kazao je važno. – Mislim da su ovde proveli prošlu noć.

– Onda nisu daleko ispred nas! – uzviknuo je Konoli.

– Manje od pola dana jahanja – potvrdio je tragač.

Bart Konoli prikupi vođice.

– Jahaćemo dok ih ne sustignemo.

Saderlend je iznenađeno zatreptao jer mu se Konolijeva ideja nije dopadala.

– Mom konju treba odmor – rekao je Holidej mirnim ali odlučnim glasom.

– Dikonov konj hramlje. Verovatno mu je pod potkovicu zapao kamenčić koji treba izvaditi. I ostali konji su umorni, to svi znate. Dakle, odmorićemo se ovde nekoliko časova.

– Đavola ćemo se odmoriti! – huknuo je Konoli gnevno. – Nemamo vremena da...

– Nadoknadićemo vreme – prekinuo ga je Holidej kratko. – Ako sada poteramo konje uz ovo brdo oni će popadati.

– Hoću da još danas uhvatimo onog smrdljivog meleza! – prasnuo je Konoli.

– Pretpostavljam da ćemo ga stići sutra... sutra posle podne – kazao je Holidej i mirno sjahao. – Sad ćemo se odmoriti.

– Mislim da je tako bolje – složio se Martin i sjahao.

Ostali članovi potere su se u nedoumici zgledali, ne znajući šta da rade. Svi pogledi bili su okrenuti ka Konoliju koji je nekoliko trenutaka zgranuto zurio u Doka.

Onda je bez reči sjahao što je bio znak da i ostali učine isto.

Saderlend je podigao nogu svog konja i brzo napipao oštar škrljac između kopita i potkovice. Pažljivo

ga je uhvatio i klimnuo glavom što je bila neka vrsta priznanja da je Dok bio u pravu. Umorno dahćući i brišući znoj sa lica, Loson i Čejmbers su uzeli špil karata i povukli se u senku. Odmah potom im se pridružio i šerif Martin. Što se Doka tiče, on je prišao Saderlendu kako bi mu pomogao da izvadi kamen iz potkovice. Konoli se nekoliko trenutaka nervozno vrteo, a onda se lagano uputio ka prolazu. Pet minuta kasnije stigao je do proširenja gde se prolaz završavao i zaronio pogledom u dolinu koja se pružila pred njim. Nadao se da će ugledati i najmanji znak prisustva begunaca, ali... ništa od toga. Dolina je počivala u potpunom miru.

Posle nekoliko trenutaka začuo je šum koraka iza sebe i okrenuo se. Pri-lazio mu je Henk Pirson.

– Tu si, Barte.

– Da, tu sam. Nervozan si?

– Pomalo. Znaš, čini mi se onaj uobraženi Holidej digao suvuše visoko.

– Da – odvratio je Bart zamišljeno stavljajući cigaru u usta.

– Ponašao se maločas kao da je on gazda. Samo je rekao gde ćemo se odmoriti ne vodeći računa da li mi to hoćemo ili nećemo. Uzeo je sebi za pravo da kaže kada ćemo uhvatiti Manra! – planuo je Henk Pirson i gnevno odgurnuo nogom jedan veći kamen. – Čovek bi mogao da pomisli da je on vođa potere, a ne obični prišipetlja.

– Svejedno, ipak mu ništa ne možemo jer ga Martin podržava – promrmeljao

je Konoli. – Za sada mora ostati tako kako jeste... ali samo za sada.

– Prokleti smutljivac!

– Pazi, Henk, ne želim nikakav sukob!

– odvrati Konoli preteći podižući prst.

– Kada si ga prošle noći izazvao ispao si prava budala! Igrao si glupu igru kao da ne znaš ko je Dok Holidej!

– Pa šta! Siguran sam da su te priče o njemu samo bajka za lakoverne kukavice! Uveren sam da bih mogao da ga sredim. Osim toga, celoga dana me je nervirao, pravio se važan, jahao uobraženo kao da je osvojio svet i naređivao kao da smo svi na njegovom platnom spisku! To me je dovelo do usijanja...

– Verujem, ali sledeći put sačekaj moj stav pre nego što kreneš na njega.

– Misliš... kada stignemo Manra? – zapitao je Henk.

– Možda. Verovatno će to biti pravi trenutak.

– Ah! Ubeđen sam da će nam praviti neprilike kada uhvatimo meleza! – prokomentarisao je nervozni revolveraš.

– A ja sam uveren da ćeš ti biti u stanju da izaćeš na kraj sa njim... na neki način – odvratio je Konoli i pripalio cigaru odmerivši Teksašanina hladnim pogledom. – Konačno, plaćen si da štitiš moje interese...

– A Martin? Da li će biti potrebno da i njega sredim?

– Ne verujem. Ja već duže vreme poznajen Bruksa Martina – prokomentarisao je rančer i mračno se osmehnuo.

– On nosi šerifsku zvezdu, ima poštene namere, dobro poznaje zakon i korektno obavlja dužnost šerifa. No, kada

dode do potezanja oružja Martin je prava kukavica! Mislio sam da si to već i sam procenio... Sećaš se kada smo bili kod Manrove brvnare? Pomenio je da je Abner imao revolver u ruci, ali ti si ga u momentu sasekao rekavši da je moj brat pao mrtav pre nego što je stigao da ga upotrebi. I šta je Martin učinio?

– Ništa... – odvratio je Henk Pirson.

– Tako je, Henk. Većina šerifa na njegovom mestu proverila bi taj revolver, zar ne? A Martin nije preduzeo ništa jer smo mi bili tu! Dakle, naš šerif nije nikakav heroj, Henk. Naravno, on je pošao sa nama da bi Manra priveo na suđenje... ali ne verujem da će nam se isprečiti na putu kada dode trenutak.

– Naš značkaroš je, dakle, pričalica i naivko?

– Baš tako.

– A naši momci?

Konoli se nasmešio. Na svu sreću, ljudi sa ranča nisu znali pravu istinu o sukobu sa Manrom. Naime, Henk Pirson je bio toliko priseban da dode i prvo njega obavesti o svemu. Istina, on nije mnogo mario za brata Abnera koji je uvek bio nadobudan i težio da bude glavni na ranču i u ostalim zajedničkim poslovima. No, kada se desio nesrećan slučaj, on je rešio da stvar iskoristi. Zato je u dogovoru sa Henkom Pirsonom malo promenio detalje i pred ljudima izložio priču koja je u njihovim srcima zapalila plamen mržnje. Posle toga je sve išlo po planu: organizovanje potere, obećanje nagrade i naravno, poseban dogovor o nagradi sa Pirsonom koju

će revolveraš dobiti kada Kobi Manro bude mrtav.

– Ne brini za moje ljude – odvratio je rančer samouvereno. – Dobro su plaćeni, veruju mi na reč. Pored toga... nagrada je učinila svoje. Sada razmišljaju samo o tome i prihvaćće naše viđenje stvari.

Henk zadovoljno klimnu glavom.

– Dakle, Dok Holidej je jedini za koga ću morati da se pobrinem?

– Možda.

– To će biti pravo zadovoljstvo – odvratio je lagano Pirson i razmišljajući o sceni obračuna, nesvesno dodirnuo dršku pištolja.

* * *

U smiraj sunca počeo je da duva vetar.

Sa visokog snežnog vrha hujao je niz padine i šumeo kroz plitku dolinu u kojoj se potera ulogorila za noć. U početku je samo pirkao raspaljujući vatru, ali je vremenom postajao sve hladniji i snažniji. U jednom trenutku ledeni udar vazduha ozbiljno je zanjihao visoke krošnje borova i ljudi su kao po komandi, prišli bliže plamenu.

Večerali su u tišini i isto tako tiho, uvijeni u ćebad i osluškujući fijuk vetra, pokušali da spavaju čekajući dolazak novog dana. Tog popodneva napredovali su prilično sporo. U stvari, beginci su sa mekog prešli na tvrdo, kamenito tlo tako da se trag često gubio. S vremena na vreme morali su da se zaustave i sačekaju Saderlenda koji je uz pomoć Čejmbersa i Losona tražio otiske konjskih kopita. Tokom celog

dana slušali su udaljeno zavijanje vučjeg čopora, ali kada je pala noć sve je bilo drugačije. U stvari, osećali su da su zveri prišle bliže i da se šunjaju u tami oko logora.

– Mogao bih da popijem još malo kafe – kazao je Henk Pirson Saderlendu. Ovaj je kratko klimnuo glavom i rukom posegao za velikom posudom. Upitno je pogledao u Holideja koji je iznenada ustao.

– Konji su se uzmuvali – procedio je Džordžijanac tiho. – Nešto ih je uznemirilo!

– Vukovi! – dobacio je Konoli bunovno.

– Možda – odvratio je Dok kratko, osluškujući nemirno frktanje done-to vetrom. – Ipak ću pogledati šta se tamo događa.

– I ja idem sa vama – umešao se Martin.

– Ništa zabrinjavajuće – dobacio je Henk Pirson ravnodušno. – Konji su čuli zavijanje vukova u daljini.

Ali Holidej nije odustajao.

– Ipak idem da proverim – rekao je.

Udaljio se tiho zajedno sa šerifom dok su se ostali okupili oko vatre čekajući da Saderlend skuva još jednu kafu. Prošli su kroz šumu do male čistine gde su konji bili vezani za konopac razapet između dva džinovska bora. Holidejev Mig je nervozno frktao dok je Saderlendov mrkov uporno kopao nogom. I druge životinje su bile uznemirene, načuljenih ušiju, nervozno zatežući konopac za koji su bili vezani.

Neko vreme Dok je nepomično stajao i pogledom „pročešljavao” mrak.

– Uplašili su ih vukovi? – upita Martin prekidajući tišinu.

– Konji nisu uplašeni – šapnuo je Holidej jedva čujno. – Samo su uznemireni i nervozni.

– Kako... kako to mislite?

– Greben... – pogledajte greben – kazao je Dok tiho.

– Šta... greben...? – promrmljao je šerif zbunjeno i tek tada bacio pogled prema tamnom nazubljenom planinskom prevoju upravo iznad njih. Tada ih je ugledao, jasno ocrtane na nebu obasjanom mesečinom. – Dođavola... – promućao je jedva čujno pokušavajući da dođe do daha.

– Da, da... četiri konjanika – šapnuo je Dok.

– Ali... pogledajte! Posmatraju naš logor kao ptice grabljivuce! – uzviknuo je šerif prigušeno. – Dakle, zbog njih su se konji tako uznemirili.

– Pogledaću ih izbliza.

– Možda su... možda su samo putnici koji su ugledali našu vatru – promrmljao je Martin neubedljivo. – Možda će, kad osmotre situaciju, dojahati dole i zatražiti gostoprimstvo za noć.

– Možda – odvratio je Holidej sumnjičavo. – A možda su Indijanci, četiri indijanska ratnika koji se posle lova vraćaju kući. Ako je tako, mogu pasti u iskušenje da pokušaju munjevit napad na jedan usamljeni logor kao što je naš.

– Do sto đavola!

Holidej se okrenu prema šerifu.

– Bruks, odšunajte se nazad i upozorite ostale – šapnuo je. – Jednostavno tiho i mirno uđite u logor kao

da ste samo sakupljali drva. Recite ostalima da se ponašaju kao da se ništa nije desilo jer će oni sa grebena motriti svaki njihov pokret. Ako nekim slučajem ti lupeži planiraju napad, ne bi bilo dobro da zapaze da smo ih primetili. Bilo bi bolje da dođu i ulete u našu klopku.

Martin se tiho udaljio i Holidej je ponovo obratio pažnju na konjanike. Čutljivi posatrači su i dalje stajali bez pokreta a njihove siluete oštro su se ocrtavale na punoj mesečini. Nedaleko od njih uzdizao se stari bor i Dok odlučio da se privuče u senku velikog drveta. Oprezno se udaljio sa čistine i počeo da se penje uz mahovinom obraslu padinu. Za to vreme konjanici se nisu ni makli. Nastavio je da prilazi pola puzeći, a pola hodajući. Tako je prešao ravnu stenu i našao sa u podnožju džinovskog drveta. Priljubio se uz čvornovato deblo i izvirio da osmotri.

Konjanici nisu bili Indijanci kako je u prvi mah mislio, već belci naoružani do zuba. Svaki je nosio pušku, nisko pripasane pojase sa revolverima, a povrh svega, jedan je preko sedla nosio skraćenu dvocevku sačmaru. I dalje su bez pokreta sedeli na konjima i posmatrali logor. Pogledavši dole, Dok je video kako ljudi okupljeni oko vatre pažljivo slušaju šerifa Martina.

Baš u tom trenutku jedan od jahača okrenuo je svoga konja. U tom trenutku, mesečina je obasjala njegovo pacovsko lice „ukrašeno” prosedom, danima nebrijanom bradom. Istoga

trena Holidejevi prsti su instinktivno stisnuli dršku revolvera. Uzdahnuvši, još jednom dobro osmotrio to grozno lice sa dva sitna, zažarena oka, kukastim nosom i pramenovima dugačke zamešćene kose koji su štrčali ispod šešira kao strukovi slame. Bilo je to lice čoveka čije su slike bile izlepljene na svakoj šerifskoj stanici širom jugozapada!

Paterson!

Dok Holidej se povukao u senku stabla i podigao revolver.

Bandit pacovskog lica promrmljao je nešto svojim pratiocima. Jedan je klimnuo glavom, a zatim su se u koloni, kao niz ćutljivih duhova, uputili duž linije grebena. Jahali su nagnuti u sedlima, glava oborenih pred nalletima ledenog vetra koji ih je šibao po licu. Bili su to grubi, bradati ljudi divljeg izgleda i lagano se kretali ka velikom boru.

Odjednom je Paterson zategao vođice. Holidej je stajao kao okamenjen dok je čuveni bandit zurio u njegovom pravcu. No, to je trajalo veoma kratko. Već sledećeg trena Paterson je skrenuo konja i usmerio životinju niz spoljnu stranu brdskog grebena.

Dok je sa olakšanjem odahnuo prateći pogledom bandite koji su se stopili sa noćnom tamom. Ipak, još neko vreme je stajao nepomičan, kao zalepljen za stablo bora. Stavio je revolver u futrolu i uzdahnuo pomislivši da se nalazio samo nekoliko koraka od najgroznijeg zločinca u celoj oblasti. Njegova banda terorizala je granične krajeve već punih sedam godi-

na ostavljajući za sobom krvav trag ubistava, silovanja i krađa. Očigledno je da su zločinci osmatrali logor i premišljali se da li da ga napadnu. Na kraju su odustali verovatno zbog nepovoljnog odnosa snaga. Naime, Holidej je znao da su banditi Dodža Patersona preživeli toliko dugo vremena između ostalog i zbog toga što je izrazita brojčna nadmoć uvek bila na njihovoj strani.

Najzad se odvojio od drveta i žurno vratio u logor.

Kada je zakoračio u krug osvetljen vatrom, svi su nestrpljivo poskakali.

– Šta se, do đavola događa? – zapitao je Konoli. – Martin reče...

– Paterson! – presekao ga je Dok kratko.

– Dodž Paterson – ponovio je Martin stisnuvši usne.

– Ne brinite – dodao je Holidej mirno. – Otišao je... a sa njim i njegova banda.

– Jeste li sigurni da je... da je to bio Paterson? – zapitao je Martin promuklo.

– Kada sam poslednji put čuo o njemu, Paterson se nalazio severno odavde – dobacio je Saderlend.

– Ako je i bio, sada je ovde u brdima... i to iza onog prevoja – nastavio je mirno Dok i ispod oka osmotrio sve prisutne. – Naravno, taj bandit i ne sluti da znamo kako je on u blizini. Uostalom, ima nas sedmoro, a njih je četvorica. Iza ovog grebena je mala dolja; ako požurimo, možemo zaobilaznim putem obići polaz kroz kojim oni moraju da prođu i tako ih uhvatiti u klopku.

– Šta? Pa nismo došli ovde da lovimo Patersona! – prasnuo je Konoli.

– Znam – odvratio je Dok. – Došli smo da uhvatimo jednog meleza, sitnu ribu u poređenju sa zločincima koje sam maločas video na grebenu. Samo da znate, Patersonova banda je pobila neznano koliko koliko ljudi, žena, pa čak i dece! A ta družina nije daleko od nas.

– Ne kažem da nije tako, ali... nećemo da preduzimamo ništa što će nas udaljiti od Manra – dobacio je Konoli otvoreno. – Uostalom, ako čekamao Patersona u zasedi i sukobimo se sa njim rizikujemo da neko bude povređen, možda čak i ubijen. Njih jeste četvorica, ali svi su hladnokrvne ubice koje ne znaju za milost. I šta ako jer Manro iza ovog brega? Čuće odjek pucnjave i to će ga upozoriti da smo u blizini. Ne, ne, ostajemo ovde! Neka Paterson ide do đavola!

– Lično sam mislio da odluke donosi šerif Martin – odvrati Holidej suvo. – Ili ste možda vi ovlašćeni da komandujete grupom šerifovih zamenika, Konoli?

– Martin vodi poteru – kazao je rančer mračno.

Neko vreme oko vatre je vladala tišina, a onda Martin glasno uzdahnu i zagledao se u tamu.

– Mister Konoli je u pravu, mister Holideje – konačno je izustio. – Pošli smo da uhvatimo ubicu Abnera Konolija i to je naš zadatak. Možda... možda ćemo u lov na Patersona poći neki drugi put. Pokrenućemo jaču poteru od ove.

Rančer se nadmoćno nasmejao i zapalio cigaru. Prisativši se šta je nje-

gov gazda rekao o šerifu, Henk Pirson je hladno odmerio prebledelo Martino-vo lice.

– Šta je sa tom kafom? – zapitao je Konoli otpuhnuvši dim.

– Evo, evo – odvratio je Saderlend užurbano. – Samo još nekoliko trenutaka, mister Konoli.

* * *

Ujutru je put počeo da vijuga uzbrdo ka jednom dugačkom, tamnom grebenu. Trag u mekoj zemlji bio je sasvim svež i članovi potere su požurili da što brže stignu svoj plen. Nalazili su se u teško prohodnoj divljini u čijim šumama je boravilo mnoštvo životinja. No, nisu smeli da pucaju znajući da bi to bilo upozorenje za begunce koji su se nalazili ispred njih. Dok su jahali kroz dugačak prolaz iznad glava im je kružio zlatni orao, a iza stena se čulo mmlanje velikog grizlija.

Holidej je već dva puta video Indijance. Jednom ih je sa dosta udaljenog uzvišenja uhodio usamljeni ratnik na šarenom konju, a oko sredine prepodneva trojica Indijanaca su ih neko vreme pratili. No, sada ni njih nije bilo.

Podne je prošlo i sunce je počelo lagano da plovi prema zapadu.

Kada je potera konačno stigla do vrha dugog prevoja, senke su počele da se izdužuju. Zastali su kako bi odmorili konje bar nekoliko minuta. Dok se okrenuo u stranu i pažljivo osmotrio visoravan koja se pružala pred njim. Pretpostavio je da trag koji slede nije

stariji od jednog časa, što je značilo da će veoma brzo stići begunce.

I ostali su slutili nešto slično; naime, umor na njihovim licima smenila je napetost puna iščekivanja. I baš u tom trenutku, konstatovao je Holidej gor-ko, Kobi i Glenda jahali su ravnicom, nesvesni opasnosti koja ih je vrebala sa leđa. Okrenuo se i malo dalje iza sebe ugledao Martina. Šerif je stajao sam ispod nekog kržljivog bora i zamišljeno pušio. Incident od prošle večeri potvrdio je ono što je Holidej već odavno počeo da veruje: šerif Martin je samo formalno bio vođa potere. Pravi zapovednik i glavni za sve bio je, u stvari, Bart Konoli.

I Dok je zapalio cigaru nadajući se da će se smiriti. U ovom trenutku nije bilo važno ko je šef potere, ali je moglo postati važno kada stignu Kobi Manra. Tada predstavnik zakona mora vladati situacijom. Još uvek je bilo toplo i zraci sunca na zalasku igrali su se na Martinovoj metalnoj zvezdi.

Došlo je vreme da se pođe.

Ćutke su uzjahali konje i uronivši u dolinu, zagazili su u potok čija je brza ledena voda šumela i penušala se pod kopitima životinja. Na drugoj strani obale trag begunaca bio je svež, jasno vidljiv u mekanoj glini. Verujući su da su begunci sasvim blizu, Konoli je nestrpljivo izvukao pušku iz futrole. Zatim su, u koloni jedan po jedan, ušli u šumu sledeći trag između ogromnih borovih stabala. Posle nekih pola sata izbili su na prostran proplanak. Bližilo se veče.

Holidej je zastao i njegovo oštro oko odmah je „uhvatilo” tanak stub dima koji se lagano dizao ka već zasenčenom nebu.

– Tu su, tačno ispred nas – izustio je Saderlend.

– Ovo je kraj puta – promrmeljao je Martin prilazeći Holideju.

Sada im se pridružio i Bart Konoli sa svojim revolverašem.

– Čini mi se da je logor iza onog uzvišenja – rekao je Henk Pirson.

Rančer se nasmejao.

– Dovde je bilo lako, ali sada... sada sledi onaj opasniji deo – kazao je i pogledao u Doka. – Videću kako ćete se držati i tako proveriti da li su sve one priče istinite...

– Brinite vi o sebi i svojim ljudima, Konoli – odvrati Džordžijanac hladno.

– Meni nije potrebno da se dokazujem.

– Kako god hoćete – odvrati rančer uvređeno.

– Uostalom... – dobacio je Henk Pirson otežući – ako nemate hrabrosti nemojte se mešati. Mi ćemo obaviti posao umesto vas.

– Do toga neće doći jer ću ja biti uz šerifa. Koliko znam... on vodi glavnu reč, zar ne? – dobaci Holidej provokativno.

– Naravno – složio se Bilo Pirson i uz grimasu se okrenuo prema šerifu.

– Dakle, kakav je vaš plan, Martine? Šerif se zbuni.

– Ovaj... prvo ćemo opkoliti logor. Mister Konoli, vi uzmite Čejmbersa, Saderlenda i Losona i zauzmite položaj iznad kampa. Henk, Holidej i ja prići ćemo sa ove strane. I... ne sme da bude

pucnjave. Ovde smo da uhapsimo čoveka koga tražimo zbog ubistva i da ga sprovedemo u zatvor do suđenja!

Kauboji sa ranča „Haustop” pogledaše se ispod oka.

– Čuli ste šerifa, momci! – kazao je Bart Konoli. – Nema pucanja!

IV

Do kampa su stigli u suton..

Holidej je razmaknuo niske grane omorike i ugledao užareno sjajno vatrište sa koga je sve jači vetar nosio oblačiće dima. Logor se nalazio u maloj dolji sa jedne strane zaklonjenoj blokovima stena, a sa druge gustim rastiњem crnogorice.

Glenda Manro čučala je pored vatre i pekla ribu na žaru. Bila im je okrenuta leđima i Holidej je jasno video njenu crnu kosu koja joj se kao slap spuštala niz leđa. Bluza od jelenske kože bila joj je zaprljana prašinom, a suknja mestimično ulepljena komadima blata.

Henk Pirson se spustio pored Holideja. Teksašanin je držao revolver u desnoj ruci i ledenim pogledom profesionalca pretresao svaki kutak logora. Kada je Kobi Manro krenuo ka vatri, on je laktom dodirnuo Holideja. Ne sluteći opasnost, Kobi je čučnuo pored svoje sestre.

– Pastrmka je skoro gotova – rekla je Glenda.

Sa puškom u ruci šerif Martin je dopuzao do debla jedne velike jele.

Holidej je posmatrao mladića koji se u jednom trenutku namrštio i oprezno uspravio.

– Šteta što si uhvatio samo jednu pastrku – dobacila je Glenda. – No, nema veze, podelićemo je. Kobi, šta nije u redu? – upitala je.

– Šuma je zanemela – odvratio je mladić tiho. – Ptice ne cvrkuću.

– Veče je. Sve već počiva.

– Ne, ne, još nije toliko kasno da se ništa ne bi micalo.

– Možda...

– Nešto nije u redu, Glenda – prošaputao je i u oči mu se uvukla strepnja.

Lagano je spustio ruku na dršku revolvera; bio je to šestometak teškog kalibra u futrolu od grube kože.

Onda je Martin koraknuo na čistinu.

– Ne miči se, Manro!

Šuma i stene oko male uvale odjednom su živnule. Pušćane cevi zagrebele su kamene zaklone iza kojih su se sakrivali strelci. Konoli je ustao držeći oba revolvera u rukama. Henk Pirson je razmakao grane i pridružio se šerifu koji je stajao na ivici uvale sa puškom prislonjenom uz obraz.

Holidej je vratio revolver u futrolu i lagano zakoračio na čistinu. Lov je bio završen.

– Kobi! – kriknula je Glenda.

– Dalje šape od tog pištolja, melezu! – opomenuo je Konoli Kobija. – Odmah! Ili ću te izrešetati kao mešinu i poslati te u pakao... gde i pripadaš.

Kobi Manro je podigao ruke i osvrnuo se oko sebe odmeravajući pušćane cevi koje su ga okružile. Konačno se njegov pogled zadržao na Bruksu Martinu.

– Devojko – obratio se Martin Glendi.

– Uzmi tvom bratu revolver iz futrole i spusti ga na zemlju. Ali opominjem te,

bez trikova. Samo ga pusti da padne na zemlju.

Glenda se drhteći uspravila.

– Učini ono što ti je rekao, ženo! – grmnuo je Konoli.

– Znam.. znam zašto ste ovde – promucio je Manro, još uvek gledajući šerifa u oči. – Ali... ja sam Abnera Konolija ubio u samoodbrani!

– Da li ti razumeš šta sam ti rekao? – vikao je rančer zabuljivši se u Glendu i ne obazirući se na Kobijeva objašnjenja.

Devojka je konačno pružila ruku, uzela bratov revolver iz futrole i pustila ga da padne na zemlju.

– Sada se udalji od njega! – naredio je Konoli.

– Moje mesto je pored Kobija! – planula je Glenda. – A slušajte! Moj brat je ubio Abnera Konolija u samoodbrani. On i... i ovaj ovde... Henk Pirson došli su da... da prave neprilike. Rančer je potegao revolver pa se i Kobi mašio oružja. Bio je brži i ubio ga je u samoodbrani.

– To je po svoj prilici tačno, devojko, i zato mislim da nemate zbog čega da strahujete – dobacio je Holidej. – Došli smo da ga vratimo u Pajni Pik radi suđenja – nastavio je kada se devojka okrenula prema njemu. Vi ćete tada moći da svedočite u njegovu korist u...

– Čekajte malo! – prekinuo ga je Konoli nestrpljivo. – Koliko sam ja shvatio, oni žele suđenje na licu mesta.

Šerif ga začuđeno odmeri.

– Kako to mislite, mister Konoli?

– Pa... čini se da žele da čuju optužbu i odmah izlože svoju odbranu – odvra-

tio je rančer podsmešljivo. – I meni se čini da je to u redu. Evo, svi su ovde: tužilac, svedoci, optuženi, baš svi! Ova je žena je voljna da izloži svoju verziju događaja, a Henk će nam izložiti svoju. Prema tome...

– Zaboravili ste na mene, mister Konoli! – prekinuo ga je Dok. – I ja sam tu! – dodao je i prišao nekoliko koraka bliže.

– Da, i vi ste tu ali ništa nam ne smeta da odmah donesemo presudu. Uštedećemo gradu i vreme i novac ako na licu mesta organizujemo hitno suđenje, a odmah zatim i vešanje!

– Ne! – kriknula je Glenda.

– Mister Konoli... – počeo je šerif lagano ali je ugledavši svirep izraz rančerovog lica odjednom ustuknuo. Glasno se nakašljao a reči protesta zastale su mu u grlu; pognuo je glavu i spustio na zemlju cev puške koju je držao u rukama.

Doku je bilo jasno da ne može računati na ovog kolebljivog i neodlučnog čoveka. Kao i toliko puta do sada bio je prepušten sam sebi. U jednom trenutku je čak pomislio da ga se Manrova sudbina ništa ne tiče. Ali samo jedan pogled na unezverenu Glendu bio je dovoljan da se u njemu probudi plamen revolta. Shvatio je da mora da pomogne.

– Drago mi je što se slažete sa mnom, šerife – dobacio je Konoli ironično.

– I šerif želi da se suđenje održi odmah i to ovde, na licu mesta – dodao je obraćajući se svojim ljudima. Klinte, ti skloni devojku odavde da bismo mogli da čujemo Henka. On će nam reći

pravu istinu o tome šta se desilo kod Manrove brvnare.

– Da je nisi dirnuo, Čejmberse! – upozorio ga j Holidej i prišavši još bliže, stao između brata i sestre sa jedne i Barta Konolija sa druge strane. – A sada dobro slušajte šta ću vam reći. Šerif Martin nije dao dozvolu da se suđenje održi, zar ne? Vi ste ga jednostavno naterali da ne kaže ništa protiv vaše namere da zloupotrebite pravdu. Ovo je legalna potera i svi vi ste šerifovi zamenici pod zakletvom. Svi ste položili zakletvu da ćete se boriti za očuvanje reda i sprovođenje zakona da Kobija sprovedemo u Pajni Pik za suđenje. I tek ako sud utvrdi da je kriv on će biti kažnjen! Tada, ali ne sada! To vam ja kažem...

– Skloni se, Holideje! – proderao se Konoli.

Doku nije promakao rančarov ton kao ni činjenica da ga je oslovio sa „ti”.

– Bruks – rekao je ne obazirući se na rančera. – Vi nosite metalnu zvezdu i dužni ste da obezbedite da Manro bude živ i zdrav dopremljen do zatvora u Pajni Piku.

Martin se nije usudio da podigne glavu niti ga pogleda u oči. Stajao je bleđ i pognut dok mu je brada vidno podrhtavala.

– Holideje... poslednji put kažem da se sklonite! – izustio je Konoli.

– Šerife – nastavio je Dok ne skidajući oka sa Martina. – Sećate se šta ste mi govorili na putu? Bili ste zabrinuti šta će se dogoditi kada pronađemo Manra i... bili ste zadovoljni što sam vam se pridružio. Ali, evo sada sam tu i

spreman sam da vas podržim u vršenju dužnosti predstavnika zakona.

– Sklanjaj se! – zaurao je Konoli.

– Neće ovde biti nikakvog suđenja – ponovio je Holidej i odmerio Konolija skoro posivelog u licu. – A što se tiče vašeg načina razgovora, mogu reći da mi se nimalo ne sviđa, Konoli. Moraću vas naučiti da budete malo učtiviji. I da znate, niko me ne može ukloniti mimo moje volje!

– Možda se sve ipak može urediti – odvratio je Konoli nešto tiše. – Henk...

Tek tada je Džordžijanac primetio da Henk više ne stoji pored njega. Teksašanin je verovatno iskoristio momenat kada je on pošao napred i neprimetno mu zašao za leđa. U magnovenju se okrenuo i video da je Henkov revolver uperen u njega. Mašio se rukom za opasač i pokušao da se okrene kada je Henkov revolver grmnuo. Metak ga je pogodio u prsa kao užareni čekić izbijajući mu dah iz grudi. Od snage udara i okreta izgubio je tlo pod nogama i posrnuo ka Konoliju koji ga je dočekaio udarcem kundaka u glavu. Krvlju obli vene košulje i jakne, Holidej se sručio na tlo dok mu je telo zapljusnuo talas nepodnošljivog bola. Zatim je osetio kako ga prekriva neprozirni veo mraka i bez jauka se strovalio u tamu.

– Gospode bože! – kriknula je Glenda. – Pa to je ubistvo, hladnokrvno ubistvo!

Henk Pirson se osmehnuo zagledan u svoj revolver koji se još pušio.

– Mislim da je dobio ono što je zaslužio!

– Drži devojkicu! – naredio je Konoli promuklo.

Pošto Kobi nije mogao da joj pomogne, Klint Čejmbers ju je zgrabio, grubo joj savio ruke iza leđa i tako savijenu odgurao je dalje od vatre.

Za to vreme šerif Martin se nije ni pomerio. I dalje je stajao nepomičan i bleđ i zurio u krvavo Dokovo telo obasjano svetlošću vatre.

– Ovo suđenje će biti vrlo kratko i sprovedemo ga sa velikim zadovoljstvom – rekao je Konoli otežući. – Henk, hajde, izloži činjenice.

Revolveraš je lagano prišao u krug vatre i stao iznad čoveka koga je pre nekoliko trenutaka ustrelio. U isti mah Kobi Manro se osvrnuo, pogledao u cevi uperenih pušaka, a onda u svoju sestru. Ostao je skamenjen jer nije mogao da učini baš ništa.

– Ja sam čovek koji ne ume mnogo da priča i zato ću reći samo ovo – počeo je revolveraš. – Mister Abner Konoli i ja posetili smo ovog smrdljivog meleza da sa njim nešto raspravimo. I šta se dogodilo? Taj melez ga je jednostavno ubio. Kratko i jasno, ubistvo sa predumišljajem, nema šta.

– A sada da saslušamo devojkicu – rekao je Konoli. – Dovedi je ovamo, Klinte. Čućemo njenu izjavu pre nego što po zakonu obesimo ovog ubicu.

Čejmbers je devojkicu grubo zavio ruku tako da je kriknula od bola – Napred, devojkuro. Saslušaćemo šta ima da kaže pre nego što po zakonu obesimo ovog ubicu.

– Ostavi je na miru! – povikao je Kobi očajnički i pošao korak, dva napred.

Bart Konoli je samo to i čekao. Naime, čim se mladić krenuo napred njegova puška je grmnula i mladić se zateturio pogoden u rame. Ipak, napravio je još jedan korak ne skidajući sa Konolija pogled pun mržnje. No, razjareni rančer nije mogao da čeka. Povukao je oroz još jednom i ovaj put bio mnogo precizniji; Kobi se srušio kao posečeno stablo jer ga je metak pogodio pravo u srce.

Ovaj put Glenda nije vrisnula niti se pomerila. Samo je očima punim suza zurila u svog mrtvog brata. Stajala je otupela od straha i neverice i bezglasno micala suvim usnama.

– Znaete šta – dobacio je Konoli i lagano prišao vatri. – Ja mnogo volim pastrmku na žaru. Dakle, ovde ćemo se odmoriti, nešto ćemo prezalogajiti i popiti kafu a onda krenuti kući – kazao je i bacio pogled prema šerifu Martinu.

– Ah, Bruks, ti si sve dobro video, zar ne? Smrdljivi melez je pokušao da pobegne pa sam bio prinuđen da ga ubijem. I svakom slučaju, uštedeo sam municiju dželatcu, zar ne?

Martin je jedva primetno klimnuo glavom.

To je Konoliju bilo dovoljno.

– Momci, vama prepuštam brigu o devojkici – rekao je pogledavši u Čejmbera i Saderlenda.

– Ispravna odluka – dobaci Henk Pirson posmatrajući nepomičnu Glendu Manro, zagledanu u daljinu i obamrlu od bola. – Ljudi su posle ovako naporog jahanja zaista željni malo zabave. Zar nije tako, momci?

I Čejmbers i Saderlend spremno klimnuše glavama pohotnim pogledima odmeravajući devojk.

Revolveraš se isceri.

– Vidiš, Konoli, brzo smo se dogovorili – dobacio je.

– U redu. Samo, hoćeš li se posle... svega... pobrinuti za nju?

– Naravno. Ionako nam neće biti potrebna..

To kao da je prenulo Glendu iz ukočenosti. Podigla je glavu i oko sebe ugledala samo neprijateljska lica i poglede pune požude. Tek tog trenutka shvatila je šta joj se sprema. Ne razmišljajući ni trena, očajničkim pokretom istrkla se iz Čejmbersovih ruku i poneta inercijom naletela na Henka Pirsona. Teksašanin ju je dograbio, čvrsto uhvatio i podigao od zemlje i poneo je u kraj, ka prirodnoj postelji od borovih iglica. Ona se otimala i odgurivala ga, ali što je to više činila on ju je više privlačio k sebi. Onda se opustila i obradovani Pirson pomisli da ju je savladao. Zadovoljno se nasmešio i pokušao da je natera da legne dok su ga Čejmbers i Donocan bodrili sa strane.

A onda, onda je već „savladana” devojka napala brzinom zvečarke. Munjevito se okrenula i zarila Pirsonu prste u oči i kada je revolveraš kriknuo, ona mu se istrkla iz ruku. Loson i Saderlend su poskočili daje uhvate dok se nespretni Klint Čejmbers sapleo o Henkovu nogu i zajedno sa revolverašem pao na tepih od borovih iglica. Za to vreme, Glenda je udarila Saderlenda grančicom koju je mahinalno odlomila i što je brže mogla pojurila u šumu.

Trčala je vijugajući između žbunja, a gonioci za njom. U jednom momentu Loson ju je skoro uhvatio za ramena ali se izvila kao gazela i jurnula prema uzanom prolazu između dva velika granata bora nestajući u tamnoj šumi. Iza sebe je čula psovke, lomljavu grana i dovikivanje. Iznenadeni i ljuti, Konolijevi ljudi su optuživali jedan drugog za bekstvo, ne znajući kuda da krenu. Zatim se šumom zaorio, očigledno nasumce ispaljen revolverski pucanj, ali se devojka nije okretala niti čula zvižduk metka u blizini. Kao bez daha nastavila je da krivuda između stabala i žbunja bežeći niz dugačku, šumom obraslu padinu. Sva sreća, pomislila je, jer se mrak spustio veoma brzo tako da se posle nekih desetak minuta nije video ni prst pred okom.

Naišla je na potok i zagazivši u ledenu vodu, brzo prešla na drugu stranu i nastavila da se penje uz obalu. Kao mlada puma skakala je sa stene na stenu, što više se držeći senke i povremeno zastajkujući kako bi oslušnula gde su gonioci.

Posle nekog vremena ugledala je senke na drugoj strani potoka i priljubila se uz glatku stenu. Sada je tu bio i Konoli koji je besneo na ljude, nervozan i očigledno veoma ljut. Ispalili su nasumce još dva hica ali ona je ostala mirna znajući da ne mogu da je vide. Gotovo da je zaustavila disanje posmatrajući svaki pokret tih zlikovaca koji bi je, znala je to, sigurno ubili. No, po tome kako su besciljno lutali duž obale zaključila je da su

joj izgubili trag. Dvojica su pregazili potok i osmotrili stene; razdvojili su se, tako da su jedni pošli nizvodno, a drugi uzvodno. Glenda je još malo sačekala, a onda se odvojila od stene i dopuzala do korena jednog starog čvornovatog bresta. Samo malo iznad nalazio se procep u vrhu kamene obale, sasvim uzan prolaz u inače kompaktnoj steni.

Bacivši kratak pogled ka ljudima koji su se šunjali kroz gustiš oko potoka, nečujno je otpuzala do prolaza, provukla se kroz pukotinu i potrčala dalje, obasjana mesečinom.

* * *

Bila je duboka doć i svi su stajali oko već poluugašene vatre.

– Ima vas četvorica i ipak ste je pustili da pobegne! – ljutio se Konoli.

– Kad svane naći ćemo njen trag – promućao je Saderlend.

– A gde misliš da će ona dotle biti? Da će stajati tamo i čekati da je uhvatimo! – besneo je rančer i žustro pripalio cigaru. – Do tada će biti milja-ma daleko!

– Zar je to uopšte važno, Barte? – zapitao je Henk.

– Naravno da je važno!

– Ali slušaj...

Do njih je doprlo zavijanje vukova i u istom trenu sa Konolijevog lica nestala je senka gneva. Avetinjskom zavijanju sa jednog planinskog prevoja odgovorio je dugačak, otegnut urlik sa drugog.

– U životu sam čuo dosta vučjeg zavijanja i znam nešto o tome – rekao je Henk. – I kažem ti da su zveri gladne, mnogo gladne.

Rančer klimnu glavom.

– A devojkica je tamo sama... – promrmљao je.

– Živi mamac – dodao je revolveraš značajno.

Martin je zadrhtaio i privukao uz telo svoj široki ogrtač. Osećao je potrebu da nešto kaže, ali je umesto toga nemo zurio u poluugašeno ugljevlje.

– Da – složio se Konoli. – Nemamo zbog čega da brinemo. Melez je gotov, a ovaj drugi...

Henk Pirson se mašio pištolja.

– Za svaki slučaj...

Konoli ga zaustavi pokretom ruke.

– Nema potrebe. Vukovi će to završiti umesto nas. Ako je živ, ne bih želeo da mu se nađem u koži.

Pirson se ružno iskezi.

– U pravu si. Bar se nećemo mučiti da ih sahranjujemo.

– Ali.... trebalo bi... da ih odnesemo u grad.. – promrmљao je Martin mucajući. – Možda.... šta ako... neko pita...

– Pita? – ponovio je Konoli glumeći čuđenje. – Sve što treba da uradiš je da ispričaš kako su se stvari odigrale. Da istakneš kako se Manro odupro i kako je potegao revolver na nas. I zato smo morali da ga ubijemo. A što se tiče ovog Holideja... pa, njega je na nesreću, pogodio melezov kuršum. Kakva šteta da se tako nešto desi! A tela! Pa, dođavola, muve bi ih toliko zagadile da bi stvarno zau-

darala pre nego što bi stigli... Eto, to je sve.

– A da ne govorimo što bi, u slučaju da ponesemo tela, verovatno bilo nezgodnih pitanja – dobaci Henk Pirson. – Na primer, kako to da je Manro pogođen jednom u leđa, a drugi put spreda i da je mister Holidej pogođen... No, dobro. Sve bi se moglo objasniti ali ko zna šta bi ljudi mislili. A upravo to ne želimo! Sumnjičavost i podozrenje nam nisu potrebni, zar ne?

Šerif Martin nije rekao ništa.

– Dakle, ostavićete ih vukovima, oni će završiti ono što smo počeli – naredio je Konoli. – Hajde, dižimo jedra! Klinte, ti zaveži Holidejevog konja za tvoga, a Loson neka povede konje dvoje meleza. Možete ih prodati kada stignemo u grad.

Za to vreme Henk Pirson je kleknuo kraj Kobijevog tela, hitro mu skinuo mesingane naušnice sa ušiju i stavio ih u džep. Uzeo mu je i revolver a zatim prišao Doku Holideju. Zgrabio je sa zemlje kolt sa drškom od slonove kosti koji je Džordžijanac ispustio i zatakao ga za pojas. Hm... dva pištolja i minduše vredeće priličnu sumu novca u salunu u Pajni Piku...

Pri slaboj svetlosti vatre koja je dogorevala konjanici su napustili logor jašući u koloni, jedan po jedan. Šerif Martin je ispod oka još jednom osmotrio logor. U vazduhu je lebdeo miris krvi, a dva nepomična tela ležala su pored slabašne vatre. Negde sa prevoja ponovo se začulo zavijanje vukova.

Osetio je kako ga prožimaju hladni trnci i jače mamuznuo konja.

Što dalje odavde, pomislio je i skrenuo pogled.

V

Potera je otišla.

Šćućurena iza stena, Glenda Manro je čula udaljeni topot konjskih kopita koji je vetar donosio do nje. Sačekala je još neko vreme, a onda je lagano ustala. Njena vitka silueta na ivici prevoja ostavljala je utisak nečeg usamljenog i ranjivog.

Morala je da se vrati u logor. Njen brat je hladnokrvno i svirepo ubijen i ona nije znala šta je sa njegovim telom. Ako su ga ovi prokletnici ostavili da leži tamo mora ga sahraniti. Oči su joj se u trenu napunile suzama pa je počela da jeca. Do sada je bila suviše obuzeta strahom i željom da se sakrije od surovih ubica tako da nije mogla da misli na tugu. Sada ju je ona obuzela kao ogromna, nezadrživa plima. Nekoliko trenutaka je nepomično stajala i tresla se od plača, a onda obrisala oči i okrenula se oko sebe. Tugu je u trenu smenila mržnja, ogromna neizreciva mržnja prema onima koji su Kobija tako brutalno likvidirali.

I to je pravda belih ljudi, pomislila je ogorčeno. Sve je već bilo unapred određeno. A onda je ponovo osetila bol i grlo joj se steglo. Pomislila je na čoveka koji je jedini pokušao da ih odbrani i postupi po zakonu, na čoveka koji je verovao u pravdu i poštenje i zato stradao pred njenim očima.

Ipak, čvrstim korakom je išla prema logoru dok joj je vetar šibao lice i mrsio kosu. Oblaci su zaklonili mesec ali ona se nije plašila. Pred očima su joj ponovo iskrsnule strašne scene i za trenutak je stavila ruku na oči kao da će se tako odbraniti od svega. U trenutku je začula preteće zavijanje vukova i uplašeno se trгла. Istoga trena ruka joj se mahinalno spustila do jedinog oružja koje je imal pri sebi – noža koji je koristila za dranje divljači i spremanje hrane. Zavijanje se ponovilo i ona se osvrnula oko sebe gledajući u noć koja se stezala oko nje kao neka ogromna crna šaka.

Obično se nije bojala mraka, ali te noći šuma je skrivala stotinu različitih opasnosti. Napravila je još nekoliko koraka, a onda je u tami spazila užarene oči zveri koja se suviše približila. Stisnula je nož ali vuk je prošao nedaleko od nje i izgubio se u šumi. Onda je potrčala niz padinu, dole, prema potoku. Kao bez daha pregazila je ledenu vodu i potrčala prema logoru. Pre samo nekoliko sati bežala je odatle da spasi život, a sada? Sada se vraća da sahrani brata i suoči se sa strašnom istinom.

Iako se prilično zadihala nije želela da stane. Morala je da stigne što pre i vidi kakva je situacija u logoru.

Prošlo je nekoliko minuta dok nije ugledala gotovo ugašenu vatru. No, vetar je duvao i žario deo ugljevlja raznoseći retke varnice u noć. Prvo je zastala a onda potrčala napred i bacila se preko Kobijevog tela. Jecala je dugo i bolno, čvrsto stežući bratovu hladnu i ukočenu ruku. Tek posle uzvesnog

vremena se pribrala i okrenula oko sebe. Biće vrlo teško sahraniti Kobija jer su Konolijevi ljudi odneli sve. Ostavili su samo dva nepomična tela i lonče za kafu.

I baš dok se pitala odakle da krene začula je tiho stenjanje. U prvom trenutku učinilo joj se da je to šum vetra u krošnjama pa je nastavila da osmatra grčevito tražeći da li su ljudi iz potere još nešto ostavili.

Ali stenjanje se ponovilo. Okrenula se shvatajući da dolazi iz pravca gde je ležalo Dokovo telo. A onda se Džordžijanac pomerio i prstima zgrabio hladnu, meku zemlju.

– Gospode bože! – promrmljala je devojka. – Pa on je živ! – dodala je, potrčala prema telu i kleknula pored njega. No, Holidej je bio nepomičan; nije se više pomerao niti ispustio bilo kakav zvuk. Mora biti da joj se pričinilo, pomislila je. Pa niko ne može ostati živ kada mu je pucano tačno u grudi! Duboko je udahнула vazduh, otkopčala mu košulju ukrućenu od krvi i otkrila ozbiljnu ranu na grudima. No, koliko se to pri oskudnoj svetlosti moglo videti, učinilo joj se da, uprkos strašnom izgledu rana nije smrtonosna kao što je verovala.

Naime, tane teškog kalibra ušlo je sa strane i zarivši se u tkivo prošlo do sredine prsnog dela, gde se zadržalo blizu grudne kosti. Kada se bolje zagledala mogla je da vidi parče olova koje se jasno ocrtavalo ispod podnadulog tkiva. Zgrušena krv pokrivala je širok otvor rane razderan spljoštenim kuršumom koji kao da je udario u nešto tvrdo pre

nego što je ušao u telo. Naslonivši se rukom na zemlju, devojka je u Dokovom džepu napipala nešto tvrdo. Zavukla je ruku unutra i izvadila iz džepa pozlaćenu tabakeru udubljenu na mestu gde je „dokačio” metak. Dakle, to mu je spaslo život, pomislila je, polako ga okrenula na leđa i rukom opipala srce. Na dodir ruku ranjenik je ponovo jeknuo, ali sada mnogo jače nego prošli put.

Glendu obuze plima radosti. Bolno stenjanje i rad srca potvrdili su da je ovaj plemeniti čovek još uvek živ, što joj ju je strahovito obradovalo. Možda je bio na ivici života, ali još uvek živ.

Znala je da ranu treba utegnuti kako bi krvarenje prestalo. Zato je brzo napravila nekoliko zavoja od Dokove i Kobijeve košulje i previla ga kako je najbolje mogla i umela. Ranjenik je sada počeo primetno da diše, a otkucaji srca postali su pravilniji.

Ponovo je pažljivo pogledala natečeno mesto na grudima gde je duboko u tkivu ležao kuršum. Taj deo grudi već je bio crven i i svakoga časa sve više otićao. Znala je da nešto mora da uradi jer će gangrena uraditi svoje. Ako kuršum ne bude izvađen njen poznanik, čovek koji se tako nesebično zauzeo za oboje uskoro će biti mrtav kao i njen brat.

Ranjenik koji je sada pravilno disao ponovo je glasno zastenjao i otvorio oči. Nekoliko trenutaka u je posmatrao potpuno stranim tuđim pogledom. Ipak u njegovim neobičnim očima sevnula je iskrica prepoznavanja.

– Vi..? – šapnuo je. – Šta se desilo?

– Ranjeni ste. One ubice su otišle i sada smo sami. Ali... ne znam kako da vam pomognem.

Holidej je malo podigao glavu, osmotrio krvavu košulju kao i oteklinu na grudima.

– Treba... izvaditi kuršum – kazao je.

– Hoćete li moći?

– Ne znam. Nikada nisam, radila tako nešto – odvratila je drhtavim glasom.

– Neće biti teško... metak nije suviše duboko... – procedio je. – Imate li nož?

– Imam – kratko je odvratila i podigla svoj nož kako bi ga video.

– Stavite ga u vatru – kazao je i sklopio oči.

Devojka je prišla vatri i stavila nekoliko grančica na žar. Kada se plamen razbuktao dodala je nekoliko debljih komada drveta, a onda nož postavila tako da plamen obuhvati oštricu. Zatim se vratila do Holideja.

Džordžijanac je ležao na leđima, sklopljenih očiju. Ona je nekoliko trenutaka proučavala to lice, a zatim ga odmerila od glave do pete. Setila se kako je izgledao kada je svratio na ranč i glasno uzdahnula.

U nekoliko koraka se našla pored Kobijevog tela iscepala još nekoliko dugih dugačkih komada sa njegove košulje.

– Pravo je čudo što ste još uvek živi – kazala je čisteći ostatke usirene krvi.

– Vi ste čovek od čelika.

– Ne znam da li je to tačno, ali... svakako sam imao sreće – osmehnuo se Dok. – Bar do sada – dodao je čuvši zavijanje vukova na obližnjem vrhu.

– Evo, rana je čista – rekla je devojka.

– Dobro. Sada vidite da li je nož usijan.

Devojka je pogledala prema vatri i videla da je oštrica noža gotovo pobelela. Zato je kratko klimnula glavom.

– Odlično! Sada uzmite nož, sačekajte da se ohladi i rasecite naduveno mesto. Rez treba da bude kratak, ali dovoljno veliki da ugurate vrh noža i prodrete do kuršuma. Onda morate da ga poduhvatite vrhom i brzo ga izvučete. Zato...

Prekinuo ga je urlik vukova koji se čuo jasnije nego inače. Pogledavši na gore ugledao je fluorescentno svetlućanje vučjih očiju. Verovatno privučen mirisom krvi, čopor se privukao do ivice dolje.

– Bacite još drva na vatru. Treba nam više plamena. Ove zveri su željne krvi ali se boje vatre.

Glenda je poslušala i uskoro je ogroman plamen obasjavao ceo logor. Pre toga je komadom košulje uzela nož sa vatrišta i sada čekala da se ohladi. Nikada do sada nije izvadila kuršum iz rane ali je mnogo puta posmatrala kako to radi njen otac. Pošto je posedovao trgovačku postaju, Gejlen Manro je u isto vreme bio trgovac, sveštenik i hirurg za Indijance i belce koji su živeli u dolini. Iako se sećala njegovih poteza Glendi nije bilo svejedno; sada je morala sve da uradi sama što je bilo nešto sasvim drugo. Život jednog čoveka bio je u njenim rukama.

Holidej je primetio njen strah i nasmešio se kako bi je ohrabrio.

– Šta je, uplašili ste se? – upitao je blago.

Ćutke je klimnula glavom.

– Nije to ništa – nastavio je Džordžijanac u istom tonu. – Samo pazite da

vam ne pozli kada vidite krv. U tom slučaju morao bih da završim operaciju sam – dodao je. – Hajde, počnite.

Devojka je prišla još bliže i kleknula pored njega. Uzeo ju je za ruku i namestio nož u odgovarajući položaj, a onda klimnuo glavom, dajući joj znak da je spreman.

Glenda je uzdahnula, pritisnula vrh na oteklinu i kratko povukla. Osetila je kako oštrica seče tkivo, a već sledećeg trenutka iz duboke posekotine pokušao je mlaz krvi. Dok je prebledo i jače stisnuo zube, a ona je još dublje zasekla. Pod rukom je osetila da je vrhom dodirnula nešto tvrdo i zastala. Pažljivo, milimetar po milimetar, podvukla je vrh noža pod kuršum i lagano, uprkos mlazu krvi koji je još uvek prskao iz rane, pogurala tane kroz prosečen kanal. U tom momentu Dok je uzdahnuo i klonuo. Povukla je nož i kuršum je, naslanjajući se na oštricu, došao do otvora rane. Palcem i kažiprstom je hitro prihvatila olovo i izvukla ga napolje. Krv je počela još jače da kulja pa je očajnički pokušala da komadić tkanine od košulje stavi na prerez i zaustavi krvarenje. Posle početne nespretnosti, to joj je i uspelo.

Holidej se nije micao što joj je preseklo dah. Panično mu je opipala puls plašeći se najgoreg. Ipak, sve je bilo u redu. Otkucaji su bili slabi, ali ujednačeni. Otrčala je do Kobijevog tela i iscepala još nekoliko kaiševa od košulje da od njih napravi zavoje. Nije imala ništa čime bi ih sterilisala i uzdala se u sreću i Holidejevu snažnu građu.

U svakom slučaju, učinila sam što sam mogla, zaključila je kada ga je previla i iscrpljena se spustila na zemlju. Posmatrala ga je kako diše razmišljajući o svemu što se desilo. Onda je ustala i osvrnula se oko sebe: znala je da ga treba utoplići ali kako to da učini kada su ljudi iz potere sve odneli?

Sa teškim uzdahom je ponovo prišla bratu, lagano izvukla ogtač ispod tela i njime pokrila Holideja. On je jedva čujno zastenjao i za trenutak otvorio oči, a zatim opet utonuo u nesvesticu. Bacila je na vatru još dva poveća drveta i obrišala čelo orošeno znojem.

Znala je da joj predstoji dugo, neizvesno i usamljeno iščekivanje.

* * *

Negde oko jedan sat posle ponoći Dok je počeo da drhti jer je uprkos velikoj vatri groznica uzela maha. Tresao se celim telom, a lice mu je oblio hladan znoj. Glenda ga je pažljivo obrisala i posle nekog vremena ponovo previla. Nešto pre toga skinula je košulju sa Kobija i iscepala je u tanke trake. Zatim je dugim štapom podjarila vatru i stavila još nekoliko komada na žar.

Ali, Holidej se i dalje tresao kao prut. Glenda je znala da su toplota vatre i kišni ogrtač nedovoljni da ga utople, ali nije imala ništa drugo. Posle nekog vremena ranjenik je počeo da bunca.

Tada je odlučila šta joj valja činiti.

Okrenula ga je na bok tako da leži leđima okrenut vatri, a zatim legla pored njega, pokrila oboje kišnim ogrtačem i priljubila se bliže koliko god je mogla.

U stvari, čvrsto ga je zagrlila pokušavajući da mu na taj način podari toplotu svoga tela i pomogne da prebrodi krizu. On je zatrenutak otvorio oči a onda ih, bez reči, ponovo sklopio.

Oblak je nečujno zaklonio mesec.

* * *

Nešto posle podneva Dok je otvorio oči.... i bol ga je prostrelao kao usijan žarač. Ležao je pored vatre i u prvom trenutku video samo poigravanje plamena. Gotovo otupeo od bolova u grudima, neko vreme je nepomično ležao i zurio u plamen. Onda se lagano počeo prisećati događaja, nekih jasno, a nekih kao kroz maglu. U jednom trenutku setio se da je stajao između Kobi Manra i Konolija. Video je iskeženo Pirsonovo lice, a onda se prisetio pucnja i strašnog, užarenog udara u grudi koji ga je kao neka džinovska ruka odvuкао u tamu nesvesti.

Sećanje dotle bilo je jasno. Posle toga do svesti su mu dopirale samo neke slike ili dodiri... ali samo kroz maglu. Nejasno se sećao nežnih dodira ruku i lepog ženskog lica, a onda opet buđenja i operacije. Posle je ponovo došla tama, hladnoća i mučnina, a zatim dodir nečeg toplog posle čega je sledio spokoj. Sve do buđenja.

Ponovo je osetio strahovit bol, toliko snažan da nije mogao da se makne. Osećao se potpuno bespomoćno, u glavi mu se vrtelo; kao da ga je nešto držalo prikovanog za tlo na kome je ležao. Najzad je ipak smogao snage, okrenuo glavu i pažljivo pogledao oko sebe: na-

lazio se u dolji u kojoj su Glenda i Kobi logorovali kada su ih pronašli, ali sada je bio sam.

Gde je nestala devojka koja ga je pre-
vila? Osećao je zavoj na grudima, bio je
pokriven kišnim ogrtačem, a pored nje-
ga je gorela vatra. Ali gde je Glenda,
zapitao se da bi mu se već narednog
trenutka pogled zadržao na sveže isko-
panoj zemlji nedaleko od vatre. Neko je
tamo nešto kopao.

– To što vidite je Kobijev grob, mister
Holideje – začuo je prijatan mek ženski
glas iza sebe. – Juče sam ga sahranila...
Ne brinite, dovoljno je duboka kako vu-
kovi ne bi mogli da dopru do njega.

– Devojko – procedio je muklo i sam
iznenađen hrapavošću svoga glasa.

Prišla mu je držeći u rukama lonac za
kafu pun vode.

– Kako se osećate, mister Holideje? –
upitala je sa osmehom.

– Dosta dobro.

– Izgledate bolje nego pre operacije.
Srećom, uspela sam da vam izvadim
kuršum iz tela.

– Vidim... Nisam ni sumnjao da ćete
uspeti. Radili ste kao pravi lekar.

– Oh, nisam nikakav stručnjak, ali
sam gledala oca kako to radi... mno-
go puta.

– Dakle... dugujem vam život.

– Bar isto toliko ga dugujete samom
sebi... Mislim, vašoj snazi.

Gledao ju je kako prinosi lonac sa
vodom.

– Možete li mi malko podići glavu?

– Da, mislim da mogu – kazala je i
pažljivo ga podigla koliko je mogla.

Otpio je nekoliko gutljaja i opet osetio
strahovit bol.

– To vam je od udarca u glavu – ka-
zala je brižno, spazivši grimasu na nje-
govom licu. – Biće bolje da se još malo
odmorite.

– Šta se desilo sa Kobijem? – upitao
je sa naporom.

Glasno je uzdahnula.

– Ubili su ga, prokletnici! Nemilosrd-
no i hladnokrvno su ga ubili! Pa to im
je od početka i bio jedini cilj? Niste to
znali? – kazala je, a onda dodala mno-
go tiše. – Izvinite, nisam trebala to da
vam kažem. Vi ste se jedini pokazali...
Samo se odmarajte jer vam svako na-
prezanje škodi.

Holidej je još jednom osmotrio svežu
humku.

– A Martin? Zar šerif nije pokušao da
ih spreči?

– Martin!! – povikala je ogorčeno.

– Znate šta je šerif Martin uradio
kada ste vi pali? Ništa! Apsolutno ni-
šta! Samo je stajao i gledao.

– Dakle, ubili su Kobija, a mene osta-
vili, uvereni da sam mrtav... – zaključio
je Dok tiho. – A šta je bilo sa vama?
– dodao je.

– Oh, i sa mnom su imali izvesne
namere – priznala je spuštajući po-
gled. – U stvari, onaj čovek sa dva
revolvera...

– Pirson...

– Da. Henk Pirson! On... pokušao
je da me napadne, ali...otrgla sam se
i uspela da pobegnem. Krenuli su za
mnom, ali se srećom smračilo tako da
su odustali. Posle toga su se pokupili i
otišli, a ja sam se vratila ovamo i našla

vas i... Kobiјеvo telo. Kada ste se posle operacije ponovo onesvestili uplašila sam se da se nećete probuditi.

– Srećom, ipak jesam...

Zadovoljno je klimnula glavom i čučnula pored njega.

– Proveriću kako sada izgleda rana – rekla je, otkopčala mu košulju i počela da skida zavoj. Radila je ćutke, veoma pažljivo i nežno. – Bojim se da ćemo oskudevati u hrani, mister Holideje. Ipak, probaću sve što je u mojoj moći. Kobi me je naučio da ulovim ribu golim rukama...

– Golim rukama?

– Da. Kada to jednom naučite onda je lako. U stvari, imamo već dve koje ću sada ispeći. Pošto su odneli svo oružje i odveli konje, nisam mogla ništa da ulovim iako je šuma puna divljači. Uzgred, nemamo ni kafe. Za piće samo sveža izvorska voda...

– Preživemo.

– Proći će izvesno vreme pre nego što budete mogli da se pokrenete, mister Holideje – zaključila je Glenda kritički odmeravajući ranu.

– Moramo što pre stići u Pajni Pik.

– To je dugačak put.

– Uspećemo – izjavio je Holidej.

– Treba da izravnam neke račune.

– Mister Holideje – kazala je stavljajući mu novi zavoj. – Htela bih nešto da vas pitam.

– Šta to, devojko?

– Mislite li da je Kobi nevin?

– Naravno. U svakom slučaju, nevin je dok sud ne kaže svoju reč.

– Znam, ali sud to sada neće raditi. Kobi je mrtav i nikoga nije briga. Mene interesuje vaše mišljenje.

Dok je ozbiljno odmeri.

– Ubeđen sam da momak nije kriv, Glenda. Doduše, nisam video ko je prvi potegao oružje, ali sam čuo šum vađenja revolvera iz futrole, a tak onda video kako Kobi poteže revolver. Iskreno mislim da je delovao u samoodbrani. Uostalom, činjenica da je ubijen bez suđenja govori u njegovu korist. Mislim da bi ga sud oslobodio optužbe.

– Na žalost, sada je već kasno – odvarčila je devojka tužno.

– Da. Bart Konoli ga je toliko mrzeo da nije moga da savlada svoju žeđ za osvetom.

– Mislite li da je mržnja jedini razlog njegovog postupka?

– Zar nije?

Glenda odmahnu glavom.

– To je samo jedan od razloga, mister Holideje – kazala je pokrivajući ga ogrtačem. – Naravno, Bart Konoli je mrzeo čoveka koji je ubio njegovog brata. No, tu postoji još nešto.

– A šta je to?

– Vidite, Konoli ima založno pravo na naš posed – odgovorila je Glenda.

– Još od očeve smrti pokušava da nas ubedi da mu prodamo zemlju koju želi da pripoji svom ranču.

– Ah... tako. Sada mi je sve mnogo jasnije. Ono što se desilo u vašem dvorištu pružilo je Konoliju zlatnu šansu koju je priželjkivao – zaključio je Holidej. – Dobio je opravdanje da Kobija optuži za ubistvo, goni ga i napokon

ubije. Sada je potpuno jasno što nije hteo ništa da rizikuje suđenjem.

– Da, to bi bio veliki rizik za njega – složila se devojka. – Da se vi niste pojavili možda bi događaji tekli drugačije. Na sudu bi Pirson i ja rekli svoje kao svedoci, a vi znate kako bi sud belaca prihvatio moju priču. Znači, vaš iskaz bi mogao mnogo toga da izmeni. Možda bi Kobi i tada bio osuđen pošto vi niste sve videli, ali ipak bi postojala izvesna sumnja. To se Konoliju nije dopalo. Osim toga, postojala je mogućnost da se vratim na ranč i nastavim sa otplatama duga.

– U pravu ste. Ali to možete i sada.

– Kako? Sada je to neizvodljivo.

– Da... zaista nam neće biti lako. Nemamo konje, a do Pajni Pika nam treba desetak dana napornog pešačenja. Možda i više.

– Ako za to vreme i uspemo da stignemo u Pajni Pik, ranč će biti izgubljen.

– Zašto?

– Otplata rate je kroz dva dana – objasnila je. – Ako do tada ne ispunim svoju obavezu, Konolijeva banka će ranč odmah izložiti prodaji.

– Možda i neće toliko žuriti – dobaci Holidej zamišljeno. – Hm... Konoli sigurno misli da sam mrtav dok je vas, po svemu sudeći, prepustio sudbini, pretpostavljajući da nećete preživeti u divljini punoj vukova i ostalih grabljivica.

– Možda ste u pravu – zaključila Glenda. – Sada sigurno razmišlja o tome kako da skine žicu i naše imanje jednostavno pripoji „Haustopu“.

– Dakle, postoji samo jedan način da se spase vaš ranč, devojko. Oboje se moramo vratiti u Pajni Pik i obelodaniti da je podmukli ubica.

– Smatrate da će nam šerif Martin pomoći? – zapitala se.

– Postaraću se da pomogne – odvratio je Dok kratko.

– U redu. A sada morate da se odmorite, mister. I... mislim da bi vam dobro došlo malo hrane.

– Kada ste već pomenuli...

– Pastrmke će biti gotove za nekoliko minuta – odvratila je devojka pokazavši na dve povećе ribe koje je zatim pažljivo stavila na žar. – Videćete, pripremiću ih za tren oka – dodala je osmehujući se.

Uzvratio joj je toplim, iskrenim osmehom.

* * *

Kada se probudio bilo je hladno i mračno. Vatra je još uvek gorela prijatno pucketajući a iz šume je dopirao huk vetra koji je svirao među borovima. Nije više osećao bol u grudima, već samo utrnulost. To mu je omogućilo da duboko udahne i okrene se bez mnogo problema.

Glenda nije primatila da je budan; skupljala je grane i komade drveta ivicom dolje, a on ju je pratio pogledom. Vetar joj je nosio dugu crnu kosu, a svetlost plamena poigravala se na njevoj nežnoj koži boje bakra.

Bila je vitka, besprekorno građena lepotica i Holideja je čudilo da se još nije udala. A onda je pomislio na pre-

deo gde su živeli i sve mu je bilo jasno. Naime, ona i Kobi imali su dom u kraju naseljenom belcima gde su na meleze gledali kao na manje vredne ljude koji im nisu dorasli. To je bio izvor i svih njihovih problema, odnosno, jedan od glavnih razloga mladićevog stradanja.

Ponovo se okrenuo prema vatri i u jednom trenutku se upitao nije li možda on odgovoran za smrt Kobi Manra. Doduše, poteri se pridružio s namerom da pomogne mladiću i njegovoj sestri, ali efekat je bio sasvim suprotan. Naravno, niko tako nešto nije mogao da očekuje niti da predvidi kukavičku reakciju šerifa Martina. Nije osećao grižu savesti, već bes zbog toga što su Kono i Pirson uspeli u svojoj nameri.

Lagano se mašio tabakere i izvadio cigaru. Udubljenje na pozlaćenom poklopcu jasno je govorilo gde je udario kuršum i zatim skrenuo u stranu. Slučajnost mu je spasla život i to je prihvatio kao povoljnu, mada uvek neizvesnu igru sudbine. Sada je znao šta će uraditi kada stigne u Pajni Pik. Naravno, ma šta rekao ili učinio neće moći da vrati Kobija u život, ali je nameravao da učini sve što može kako bi spasao ranč Manrovih. Polako se nagnuo i uspeo da dohvati upaljenu grančicu kojom je zapalio cigaru. Ovoga puta je osetio bol ali ne toliko jak kao pre nekoliko sati.

Devojka je tek sada videla da se probudio.

– Mister Holideje, ne bi trebalo da se mičete – obratila mu se prilazeći.

– Sutra ću hodati i moram da se naviknem, Glenda.

– Ni u kom slučaju, mister Holideje – dobacila je spuštajući drva pored vatre. – Još niste dovoljno jaki...

– Skupili ste popriličnu gomilu – kazao je menjajući temu.

– Da. Noćas će nam trebati velika vatra – dodala je gledajući u plamen.

– Prošle noći sam zadremala i skoro se ugasila. Vukovi su to iskoristili, ušli u dolju i sasvim se približili. Videla sam tragove...

– Noćas ćete mirno spavati – kazao je Dok kome nije promaklo crvenilo njenih kapaka. – Ja ću čuvati stražu i paziti da vatra bude velika.

– Ali... i vama je potreban san.

– Vi ćete noćas konačno spavati – naredio je Dok.

Nije rekla ništa ali mu je posle nekoliko trenutaka prišla noseći pastrmku na improvizovanom tanjiru od pruća.

– Žao mi je, ali opet imamo pastrmku za večeru.

– Spremate ih odlučno i mogao bih da ih jedem svakog dana – odvratio je kako bi je ohrabrio.

Dok su večerali nebo se osulo zvezdama, a uskoro je negde iz granja izronio mesec. Glenda se skupila i legla na improvizovan ležaj od borovih iglica. Lice joj je bilo tamno od umora, a oči se same sklapale.

– Mis Manro?

Zbunjeno se trgla. Do sada je niko nije oslovio sa „mis Manro“.

– Dok sam ja bio u nesvesti vi možda niste spavali ali ste se svakako odmarali – kazao je Dok. – Kladim se da niste ležali tako kao sada... potpuno nepokriveni.

– Imamo samo jedan ogrtač – podsetila ga je.

– Pa šta?

Pocrvenela je kao bulka i okrenula pogled u stranu.

– Prve večeri ste imali groznicu pa sam... morala sam da legnem pored vas i nekako vas utoplim. Tada... tačno je da sam podelila pokrivač sa vama.

– A druge noći?

– Pa, moram priznati da mi je bilo hladno i onda sam... ponovo sam došla i podelila pokrivač sa vama. To mi tada nije smetalo jer ste bili bez svesti i niste znali šta se događa. Ali sada... sada...

– Sada ćete se radije smrznuti?

– Pa ja...

– Dođite ovamo, devojko! – pozvao je Dok odlučno. – I nemojte da se brinete. Vi ste moja negovateljica što strašno poštujem pa ću se tako i ponašati. Iskreno rečeno, čak i kada bih hteo ne bih mogao da pređem granicu pristojnosti. Dođite!

Glenda se veoma kratko kolebala a onda je na njenom lepom licu zasjao osmeh.

– U redu, sigurna sam da ćete se ponašati kao džentlmen, mister Holideje. Do sada ste pokazali da znate šta znači čast.

Dok je bez reči podigao kraj pokrivača i ona se uvukla pored njega. Odmah je osetio toplotu njenog tela i do kraja se opustio. Minuti su prolazili i devojka je ubrzo zaspala. U snu se okrenula ka njemu i zagrlila ga. Lagano je ispružio ruku i stavio još drva

na vatru. Unapred je znao da ova noć neće biti tako hladna.

* * *

Zavijanje vučjeg čopora odjednom je prestalo. Još od zalaska sunca neprekidno su se čuli zavijajući i dozivajuće one na drugoj strani prevoja. Sada je sve prestalo i tišinu noći remetilo je samo pucketanje vatre.

Holidej se naslonio na lakat. U noćnoj tišini lepo je čuo šuškanje listova. S vremena na vreme vetar bi zašumeo u granju noseći suvo lišće po naslagama borovih iglica.

No, ovi šumovi su bili drugačiji: činilo se kao da se neko provlači kroz žbunje i tiho korača po lišću. Onda je začuo resko krckanje suve grančice. Malo se nagnuo i štapom prodžarao vatru. Plamen se odjednom podigao iznad vatrišta i dolju je preplavila žutocrvena svetlost. Odmah zatim ugledao je vuka koji je čučao na ivici dolje i koji je, uplašen velikim plamenom, ustuknuo pred iznenadnim bleskom. Bio je to ogroman stari vuk oborenih ušiju, pogrbljenog, mršavog tela i gladnih očiju. I dve sitnije životinje koje su stajale iza njega uplašeno su se povukle u tamu.

– Holideje? – promrmljala je devojka sanjivo.

– Vukovi.

– Vukovi! – ponovila je Glenda uplašeno, uspravila se u sedeći položaj i pogledala prema ivici dolje. – Bože, nadam se da neće pokušati da se došunjaju ovamo kao što su to učinili prošle noći! Oh, to je bilo strašno! Kružili su

oko nas i režali. Jasno sam videla iskežene zube. I kada mi se učinilo da će napasti odjednom su se udaljili.

– Da, znam. Celu noć sam slušao njihove urlike i znam da su gladni.

– Oh, bože... Staviću još drva na vatru – promrmljala je devojkica užurbano.

– Ako su strašno gladni ni velika vatra ih neće zadržati. Jeste da se boje plamena ali oko logora je čitav čopor. Kada se skupe u gomilu, možda će se ohrabriti i napasti.

– Mister Holideje... pogledajte – prošaputala je. – Oči! Desetine užarenih očiju!

Naravno, Dok ih je već video; sitne oči sjajile su se u tami i podsećale na komadiće užarenog ugljevlja. Ali sada te tačkice nisu stajale u mestu. Kretale su se tamo – amo, kružile po ivici dolje tako da je lepo mogao da čuje zvuk njihovih šapa. I nehotice se trgao čuvši kako je još jedna grančica pukla. Da, pomislio je, sada više ne zavijaju već se šunjaju kao aveti.

Glenda je ponovo bacila komad drveta u vatru i roj varnica je poleteo uvis. Videli su kako su se dve tri mršave životinje malo povukle nazad, a onda je zavladala tišina. Ohrabrena, devojkica je nabacala još drva na vatru, a onda se šćućurila pored Holideja sa nožem u ruci.

Zveri su nastavile da kruže, da se šunjaju kroz tamu i odmeravaju svoj plen. Kada se još jedan čopor spustio sa brda činilo im se da i se oko njih skupil stotinu sitnih užarenih očiju. Sada ih vatra nije toliko plašila. Otvo-

reno su sedeli na ivici dolje, ne skidajući pogled sa logora.

– Pogledajte onog velikog! – rekao je Dok tiho.

I zaista, ogroman matori vuk iskeženih čeljusti sa mnoštvom ožiljaka iz raznih okršaja stajao je sam, opuštenih ušiju i malo uzdignute njuške. Dok je procenio da je u pitanju vođa čopora i da će prvi krenuti u napad. I zaista, životinja je još uvek nepomično stajala i pažljivo motrila Holideja i devojkicu.

Glenda je još čvršće stisnula dršku noža.

Najzad je zver lagano pošla napred.

– Ovaj će nas iskušati – objasnio je Dok Glendi. – Ako uspe da nas dokači zubima, ostali će odmah nasrnuti.

– Ubiću ga nožem! – procedila je devojkica uzbuđeno.

– Ne, nikako to ne činite, Glenda – kazao je tiho. – Samo mirno sedite i pustite ga da se približi.

Idući korak po korak, vuk se došunjao do Kobijevog groba. Onjušio je sveže iskopanu zemlju i krenuo da obiđe oko vatre, očigledno u želji da svoje žrtve napadne s leđa. Za to vreme ostali su čekali. Posle kratkotrajne tišine jedan je otegnuto zaurao, pridružio mu se drugi, treći... i uskoro se glasan, desetinama puta umnožen utlik raširio kroz noć i kao eho se odbio od brdskog prevoja. Za to vreme vođa čopora je napravio nekoliko brzih koraka a onda zastao. Dok je i dalje nepomično sedeo budno prateći svaki njegov pokret. Životinja je mirno stajala nekoliko trenutaka, a onda odjednom jurnula napred. Glenda je

vrisknula dok se Holidej hitro okrenuo, zgrabio iz vatre veliku raspaljenu granu i zamahnuo prema vuku baš kada se on ustremio na njega. Razjapljene čeljusti grabljivca naletele su na užarenu granu dok plamen je liznuo oko opasno iskeženih zuba zahvatajući zamašćenu sivu dlaku koja je planula kao papir. Uz strahovit urlik vuk je ustuknuo i sav u plamenu potrčao preko udoljice i dalje, kroz čopor svoje sabraće. Zveri su ustuknule pred njim, a onda u panici počele da beže na sve strane. Nekoliko trenutaka kasnije ceo čopor se raspršio uz glasne urlike.

– Više se neće vratiti – rekao je Dok odahnuvši i bacio granu natrag u plamen.

– Hvala bogu – šapnula je devojka sa olakšanjem.

Posle nekoliko minuta ležali su jedno uz drugo, pokriveni velikim kišnim ogrtačem. Glenda je brzo zaspala i Dok je mogao da oseti otkucaje njenog srca.

VI

Dva dana kasnije krenuli su za Pajni Pik.

Holideju je u početku svaki korak pričinjavao paklene bolove. Silazak niz pošumljenu padinu bio je pravi hod po mukama. Glenda je htela da mu pomogne, ali on je ljubazno odbio insistirajući na tome da hoda sam. U jednom trenutku osetio je da mu se rana na grudima otvorila i da se zavoj lagano natapa. Srećom, to je trajalo veoma kratko i on je, stežući zube i brišući sa

čela graške znoja, hrabro nastavljao napred.

Posle sat vremena prešli su potok i nastavili ka jugu, prema tamnim planinskim vrhovima koji su stremili ka nebu. U podne su zastali da se odmore: naime, Dok je polako seo na zemlju naslonivši se na stablo jednog bora dok je Glenda otišla da nabere kupine i šumske jagode. Bio je isrpljen i pomalo ljut jer su članovi potere odneli sa sobom sve što bi im moglo biti od bilo kakve korsi. Zapalio je cigaru i zamislio se pitajući se kako će Bart Konoli objasniti njegov nestanak. Konačno, šerif je sve video... Ali, šta ako se taj naoko simpatičan čovek bude ponašao isto kao i sada? To znači da će rančer moći da radi šta mu je volja... I kome će nedostajati Dok Holidej za koga niko u gradu i ne zna?

Sat kasnije, ponovo su bili na putu penjući se uz neravan prevoj koji se pružao sve do ulaska u brdski prolaz. U stvari, sledili su trag koji je, vraćajući se u grad, potera ostavila iza sebe. Iako stari nekoliko dana, otisci kopita bili su veoma jasni. Popodne je lagano promicalo, zlatna kugla sunca je tonula ka zapadu, a senke su postajale sve duže. Kroz granje borova počeo da da šumi hladan povetarac i Holidej je zaključio da treba da stanu i naprave logor.

Tako su i učinili. Našli su pogodno mesto i on je zapalio vatru dok je Glenda otišla da pronađe kupine i borovnice. Bili su gladni ali druge hrane nije bilo.

– Trebalo bi da vam promenim zavoj – kazala je ona kada su pojeli sve što je nabrala.

– U redu, negovateljice – odvratio je Dok blago, posmatrajući lepe i savršeno pravilne crte njenog lica: mali finis, pune i rumene usne, tamne i zagonetne oči oivičene dugim trepavicama.

Pažljivo je skinula zavoj i pregledala ranu.

– Samo nekoliko kapljica krvi – rekla je zadovoljno. – Sve je čisto i nema znakovna infekcije. Mislim da je počela da zaceljuje.

– Zahvaljujući vama.

– Svejedno. Ipak, mislim da ne bi trebalo da se krećete. Lekar bi vam naredio da još ležite u postelji.

– Nikakav lekar neće moći da me spreči da učinim ono što moram – odvratio joj je Dok.

– Ali... mister Holideje... – promucala je devojka. – Razmišljala sam o tome šta će se desiti kada se vratimo u grad – zastala je kao da se dvoumi. – Rekli ste... da ćete se postarati da zadržim imanje.

– Tačno, to sam rekao.

– Ali... oni će opet pokušati da vas ubiju.

– Neka samo pokušaju.

– Ali ima ih mnogo, mister Holideje! A šerif Martin je pokazao svoje lice... kukavičko lice. To znači da se neće mešati. I bićete sami, sami protiv svih ljudi sa ranča „Haustop”. Ne znam... da li neko imanje vredi toliko ljudskih života.

– Nije u pitanju samo vaše imanje, Glenda, već nešto drugo, mnogo važni-

je. I zato sam čvrsto rešen da vam pomognem da sačuvate vaš ranč i izravnam jedan nečastan račun – odvratio je odlučno i posle toga začutao.

Glenda mu nije odgovorila. Već ga je pomalo upoznala i prva stvar koju je shvatila bila je činjenica da ga niko ne može odgovoriti od onoga što je odlučio. Rekao je da će pešačiti i pešačio je. Kazao je da će stići u Pajni Pik i učiniti sve i... sada je bila sigurna da će to i uraditi.

– Evo! – kazala je zatežući nov „zavoj”. – Namireni ste za noćas.

Dok je klimnuo glavom i legao na leđa, a ona je ostala da sedi pored njega. Neko vreme je ćutala zagledana u noć, osluškujući huk sove sa obližnjeg bora. Stavila je još drva na vatru i legla. Holidej ju je obgrlio rukom oko pasa i ona se lagano priljubila uz njega. Lica su im bila tako blizu i već posle nekoliko trenutaka njegove usne potražile su njene. Uzvratila mu je poljubac nežno mu obavijajući ruke oko vrata.

Dok je osetio toplinu njenog tela i nežno joj sklonio pramen kose sa čela. Još više se pripila uz to čvrsto muško telo, promrmrljala nešto nerazgovetno i prepustila se njegovoj volji.

Oboje su znali da im noć neće biti hladna.

* * *

Okupljeni u grupu, konjanici su stajali na neravnom brdskom uzvišenju i posmatrali šumom obraslu dolinu koja se pružala sve do udaljenog planinskog lanca. Stajali su nepomično kao četiri

ptice grabljivice i već izvesno vreme motrili svoj plen. Bili su to grubi ljudi zločinačkih lica koji su u tišini popodneva sedeli i ćutke iščekivali. Naime, znalo se ko će dati poslednju reč.

Dodž Paterson je bio malo izdvojen od ostalih. Zamišljeno je ćutao da bi se u jednom trenutku okrenuo i bacio pogled na ljude koji su ga slepo sledili već gotovo sedam godina.

Karson Noulis je imao tri dugačka ožiljka od noža na desnom obrazu. Retko se brijao želeći da mu brada i kosa prekriju ružne ostatke strašnog događaja iz Sent Luisa. Noulis je onda ubio dvojicu ljudi i pobegao iz grada. Naišao je na Patersona i ovaj ga je regrutovao u svoju družinu. Pored Noulisa tu je bio Otis Harding, revolveraš. Bio je to mračan, nepristupačan čovek koji se držao veoma povučeno. Niko iz bande ga nije voleo, ali su ga se svi bojali i na određeni način ga respektovali. Končno, govorilo se da je on čovek koji poteže revolver najbrže u celoj državi. Treći član bande bio je omaleni Džad Fuller, čovek ružnog rošavog lica koji se Patersonu pridružio zapadno od reke Snejk. U opasaču je nosio dva revolvera i bio izuzetno brz.

Paterson je otresao pepeo sa cigarilosa i pogledao prema dvema tačkama u dolini koje su se lagano kretale prema jugu.

– Predlažem da ih napadnemo – rekao je Harding.

– Biće vrlo lako – promrmljao je Džad Fuller. – Jedan čovek i jedna devojka... I to bez konja...

– To je ono što me zabrinjava – dobio je Karson Noulis. – Dodavola, šta rade u ovoj pustoši bez konja?

– To je njihov problem, ne naš – zacekavao se Fuller nemilosrdno.

– Šta ti kažeš, Karson? – zapitao je Paterson.

– Hm... slutim da bi mogla biti u pitanju neka zamka. I sami znate da nas gone mnogi, tako da ovo dvoje mogu biti mamac. Nije isključeno da neka skrivena potera motri situaciju i čeka da krene u napad. Sećate li se onih lovaca na ucene od prošle godine?

Paterson se namršti setivši se kako su prošle godine naseli i poverovali da dilžansa kompanije „Vels Fargo” nosi zlatne poluge. Brzo su se organizovali i sačekali kola u kojima su, umesto zlata, bila petorica lovaca na ucene. Nekako su uspeali da se izvuku, ali Noulis je bio ranjen, a peti član bande, Rover Skofild, pogođen tačno u srce.

– Jedan čovek i jedna cura su čudan mamac – dobio je Harding s gorčinom, ali i dozom prezira prema Noulisovom strahu. Vrhom jezika ovlažio je suve usne i pomislio na to kako je prošlo dugo vremena od kada je imao ženu. Suviše dugo. – Čujte, ja predlažem da ih odmah pohvatamo – dodao je i izvukao pušku iz futrole. – Biće to lak plen.

– Plen? – ponovio je Noulis sumnjičavo. – Čujte, čak iako nisu mamac, ako su u pitanju samo dvoje putnika, od kakve su nam oni koristi? Ne jašu skupe i lepe konje i ne izgledaju kao kopači zlata sa vrećama punim zlatnog praha.

Ja kažem da je to samo gubitak vremena... a može da bude i klopka.

– Jedno je žena – podsetio ga je Harding.

– Da – promrmljao je Fuller smeškajući se. – U ovom momentu i loša ženska vredi za mene više od najboljeg konja.

Paterson je izvadio cigarilos.

– Ne znamo ništa o njima. Možda nemaju ni prebijene pare, a možda su im, opet, džepovi puni zlatnog grumenja. No, u svakom slučaju to neće biti gubitak vremena. Kao što Harding reče, jedno od njih je žena.

– Onda reci šta da radimo?

– Pratićemo ih još neko vreme.

– A onda? – upitao je Harding nestrpljivo.

– Pohvataćemo ih – rekao je Paterson mirno. Pogledao je prema zapadu gde je sunce lagano bledele prema tamnim planinskim vrhovima. – Pohvataćemo ih kad zađe sunce.

* * *

Dok Holidej je poveo devojkicu prema grupi stena.

– Jesu li još uvek tamo? – zapitala je Glenda usplahireno, šćućurena iza jedne kamene gromade.

Nije bilo potrebno da proverava jer je znao da ih prate kao što su to radili poslednja dva sata. Prvi put ih je primetio kada su izašli iz prolaza. Zapazio ih je kao četiri siluete na brdskom prevoju i odmah se setio četvorice ćutljivih posmatrača koje je video iznad logora potere pre nekoliko dana, kao i čoveka koga je prepoznao kada se grupa

spremila da odjaše. Naravno, možda nije bila u pitanju ista družina, ali Dok je proračunao da su posle pet dana pešačenja blizu mesta gde je one hladne vetrovite noći prvi put video bandu poznatog razbojnika.

– Da, još uvek nas motre i prate – odgovorio je na Glendino pitanje.

– Možda su neki putnici koji su se uputili preko visoravni – ponadala se devojkica.

– Ako je tako onda gube đavolski mnogo vremena posmatrajući nas – primetio je. – Nažalost, ne čuče na onoj visini zbog zdravlja – kazao je, a onda posle kraćeg dvoumljenja dodao – U stvari, slutim ko bi to mogao biti.

– Ko?

– Patersonova banda.

– Oh, bože milostivi! Misliš da onog ubicu... Dodža Patersona.

– Da, baš na njega – potvrdio je i ponovo pogledao ka brdskom lancu. Konjanici su još bili tamo, oštro ocrtani prema sve tamnijem večernjem nebu. Zatim je pogledao niz dolinu. Razbacane stene ležale su svuda okolo, kao ogromni komadi u senci litica.

– Tamo ima jedna pećina – kazao je.

– Vidim i ja... nešto kao rupa u litici.

– Idemo!

– Ali oni će nas naći – odvratila je devojkica dok joj je glas vidno podrhtavao.

– Imaju konje, naoružani su, a mi... imamo samo ovaj nož.

– Nemamo izbora – odvratio je Dok mirno. – Moramo se skloniti, Glenda. Ako nastavimo da hodamo, oni će nas pohvatati kao piliće.

– Holideje! Krenuli su.

– Ne mogu da nas vide dok smo iza ovih stena. Verovatno se pitaju gde smo nestali pa su krenuli da nas potraže.

Noć je svoje tamne prste polako spuстила na ceo kraj.

Ćutke ju je uzeo za ruku i oboje požuriše ka pećini. Konjanici su se još jednom okupili na uzdignutom prevoju baš kada se ispred njih ukazao neravan usečen otvor u steni. Stigavši do pećine, zapahnuo ih je jak, lepljiv zadah. Verovatno je ovo dom nekog grizlija, pomislio je Dok sa uzdahom videvši da je pećina sada prazna. Prvi je ušao unutra i pogledao okolo. Pećina je bila duga, izdubljena u steni, sa peščanim podom i kamenim zidovima prošaranim različitim slojevima krečnjaka. Odnekud se čulo kapanje vode a negde iz dubine pećine dopirao je zadah ustajale vlage.

Šćućirili su se odmah pored ulaza.

– Evo ih, dolaze niz padinu – rekao je.

– Mislite da su nas videli kada smo ušli?

– Pa... sigurno su nas spazili kad su išli između stena ali verovatno ne znaju gde smo se sakrili. Ali naći će nas... Ljudi kao što su Paterson i njegova banda znaju svoj posao... i imaju dosta vremena.

Devojka je zadrhtala i stegla ga za mišicu.

Neko vreme svuda okolo vladala je tišina.

Odjednom je u blizini frknuo konj. Odmah zatim čuo je oštro grebanje potkovice po steni. Oblak je zaklonio mesec i dolinu je obavio mrak. Kada je oblak „odšetao”, mesečina je među

zaobljenim stenama otkrila Doku Holideju tamnu siluetu čoveka na konju. U besprekornoj tišini zastao je u blizini i neko vreme nepomično posmatrao stene pred sobom dok mu se približavao još jedan konjanik.

Nije bilo nikakve zabune o licu drugog jahača. Bio je to vođa bande, Dodž Paterson!

– To... to je on, zar ne? – šapnula je devojka.

– Da, to je Paterson.

I druga dva konjanika su se pridružila ovoj dvojici tako da su sada sva četvorica osmatrala gomilu stena.

– Oni znaju da smo ovde, zar ne?

– Pretpostavljaju da je tako, ali nisu sigurni. I možda tu ima još nešto, stvar u koju nisu sigurni. Naime, ne znaju da li smo naoružani ili ne. Sa one udaljene litice nisu mogli da vide da li se nešto skriva pod ovim ogrtačem. I zato nisu sigurni da li ih imamo na nišanu...

– Dolaze ovamo!

– Daj mi nož, Glenda.

VII

Banditi su se lagano približavali šunjajući se između stena. Prilazili su lagano, oprezno dok se mesečina poigravala na cevima pištolja. Opresno su obilazili stene i povremeno puškama razgrtali gusto žbunje. Nameravali su da pretresu okolinu i stegnu obruč oko pećine. Kao senke noći, prilazili su sve bliže i bliže...

Dok je čvrsto stegnuo hladnu dršku noža i priljubio se uz zid pećine. Devojka je stajala iza njega i uzbuđeno di-

sala. Onda su ugledali ružno Patersonovo lice. Bandit se polako približavao i u jednom trenutku izgledalo je da će proći pored pećine. No, došavši pored otvora on je ipak zaustavio konja.

– Harding! – pozvao je jednog od ljudi.

Ovaj mu je prišao i odmah izvukao pušku. Još neko vreme su piljili u mračan otvor, a onda je i Paterson izvukao revolver.

Holidej je bio miran.

Sačekao je da se bandit nađe unutar otvora i tek onda digao ruku i zamahnuo. Tren kasnije začuo se potmuo udar praćen krikom. Razbojnik se zaljuljao kao u transu, prstima grčevito stisnuo čeličnu oštricu u grudima i ispustio revolver na peščano tlo.

– Dodže! Dodže! – pozvao ga je Harding ispred pećine. – Šta se dešava?

Holidej se bacio na zemlju i zgrabio Patersonov revolver.

Još uvek u sedlu, vođa bandita je očajnički pokušavao da izvuče pušku iz futrole. Iskolačenim očima zurio je u napadača dok mu je oko zarivene oštrice iz grudi šikljao mlaz krvi. Na kraju je uspeo da izvuče pušku, ali je Holidej do tada već stigao da ustane i uperi u njega otkočen revolver.

Pucanj je grmnuo u pećini kao prasak groma, a ispaljeni kuršum pogodio je Dodža Patersona u glavu. Bandit se glavačke stropoštao na peščani pod pećine i ostao da leži nepomično raširenih ruku i nogu kao džinovski pauk.

– Dodže! – povikao je Harding promuklo.

Holidej je okrenuo cev revolvera prema Hardingu pored Patersonovog konja koji je uplašeno jurnuo u noć. Harding se nalazio neposredno pored pećine i dva puta nasumce opalio. Holidej je nanišanio i povukao obarač. Prvi njegov hitac pogodio je bandita u vrati, dok ga je drugi skinuo sa sedla. Obavivši posao, Dok je pritrčao do izlaza i video da su dva preostala bandita zaustavila konje. Iza njega, Glenda je dograbila Patersonovu pušku i već je nišaniła na Noulisa. Banditi su se nekoliko trenutaka kolebali, a onda okrenuli konje i krenuli nazad. Glendina puška je planula za njima pa su mamuznuli konje i što je brže moguće se povukli u tamu. Glenda je ponovo nanišaniła ali ju je Holidej zadržao.

– Ne troši municiju uzalud.

Ona je stajala kao kip, uzdrhtala i uplašena.

Dok joj je uzeo pušku iz ruku.

– Trebaju nam njihovi konji. Ti uhvati onog zelenka, a ja ću pokušati da ščepam Patersonovog alata.

Glenda je klimnula glavom i lagano izašla iz pećine. Oprezno je prišla Hardingovom zelenku koji je nekoliko puta uznemireno frknuo ali se nije ni pomerio. Što se Doka tiče, on je spazio velikog alata između stena i lagano se uputio prema preplašenoj životinji. Banditi su do tada pobegli dolinom i topot njihovih kopita sada se jedva čuo.

Dok je obišao oko jedne stene i prišao alatu koji je stajao pored nekog kržljavog žbunja. Konj je udario prednjim kopitom o tle i uplašeno zatresao glavom. Dok mu je prišao još bliže i počeo

tiho da priča. U jednom trenutku uzeo je uzde, blago ga potapšao po sapima i konj je zadovoljno frknuo.

– Mirno, mali! Samo mirno! – dobacio je zadovoljno i poveo životinju prema stenama. Privezao ga je pored Glendinog zelenka i zadovoljno dobacio – Čini se da je Patersonov napad na nas bio prava sreća. Došli smo do konja i oružja.

– Da, verovatno je tako – složila se devojka preskačući Hardingovo telo.

– Ujutru možeš uloviti nekog zeca.

– To bi bila prijatna zamena za ribu – osmehnuo se Holidej. – Naravno, to ne znači da nisam bio zadovoljan tvojim pastrmkama – dodao je uzimajući Hardingov revolver. – Koliko nam treba do Pajni Pika? – zapitao je.

– Jedan dan brzog jahanja.

Dok je klimnuo glavom i uputio se prema lešu Dodža Patersona.

– Ovaj nevaljalac je ucenjen, Glenda. Ne znam kolika je nagrada, ali sam siguran da će biti dovoljno za isplatu hipoteke. Time će tvoj problem biti rešen.

– Nagrada pripada tebi.

– Ne, tvoja je – kazao je Holidej odlučno.

– To je tako velikodušno, ali... ništa neće vredeti ako je Konoli već proglasio prodaju imanja radi duga.

– Ne brini, ja ću srediti Konoliju – dobacio je odlučno. – A sada bi mogli da krenemo. Nadam se da nisi suviše umorna za put. Hm... mogli bi da sačekamo da ujutru, ali nije isključeno da se medved koji ovde obitava vrati u svoj brlog.

– Ti treba da se odmoriš.

– Ja sam odmoran i jedva čekam da krenem – odvratio je Džordžijanac. Čutke je podigao oba leša i prebacio ih preko sedla zelenka, a onda ih pričvrstio kako je najbolje znao i umeo. Zatim je uzjahao alata i ipružio ruku Glendi. Devojka je sela iza njega i obgrlila ga rukom oko pasa.

– Dobro se drži! – upozorio je.

– Ništa ne brini – odvratila je pripijajući se uz njegovo snažno, mišićavo telo.

Uputili su se niz dolinu baš kada je mesec u potpunosti izronio iza oblaka.. Dok je sa gorčinom razmišljao o Konoliju, a posebno podlom revolverašu i surovom ubici Henku Pirsonu. Taj mora platiti za svoje zločine.

Noć je lagano odmicala. Posle ponoći malo su zastali da se odmore i odmah nastavili put. Novi dan doneo je sa sobom sivilo praćeno hladnim vetrom sa severnih vrhova. Ponovo su se zaustavili rešeni da se odmore. Dok je ostavio devojku da naloži vatru, a sam se uputio u lov. Posle nepun sat vratio se u logor sa dva zeca koja je Glenda veoma brzo pripremila. Prvi put posle nekoliko dana jeli su koliko su želeli i odmah se osećali bolje. I baš kada je Holidej hteo da ugasi vatru, Glenda ga je zamolila da sačeka dok se ona ne okupa u obližnjem potoku.

Samo je klimnuo glavom i zapalio cigaru. Zamišljao je devojčino zanosno telo koje, naravno, nije mogao da zaboravi. On je zaista susretao mnogo žena, ali je morao da prizna kako je Glenda

Manro zbilja bila posebna, šarmantna žena, izvanredne lepote.

Cigara mu je dogorela u ruci kada se vratila i prenula ga iz razmišljanja. Sela je pored njega mokre kose i lica pokri-venom bisernim kapljicama. Sačekali su još malo da se osuši, a onda poja-hali konje i uputili se ka jugu. Jahali su celo jutro, brzo i bez odmora. Dok je ubrzo ugledao vrh u čijoj blizini je stigao poteru, a u rano popodne prega-zili su reku. Kada su se senke izdužile prepoznao je predeo kojim je došao ka kući Manrovih. U zalazak sunca stigli su do jedne napuštene kolibe.

– Nismo daleko – odvratila je Glenda.

– Znam. Ovde ćemo se zaustaviti pa ćemo krenuti dalje.

– Kako to misliš?

– Moram da obavim neke poslove – odvratio je proveravajući da li je Pater-sonov revolver pun.

– Sačekaj do jutra – šapnula je i uhva-tila ga za mišicu. – Dok... želim da no-ćas budemo zajedno.

– Vратиću se! – rekao je. – Zapali va-tru u kolibi i čekaj me...

– Dok, nemoj... Još nisi sposoban. Još od sinoć jašemo bez prekida... Molim te, ostani ovde. Konoli i ostali mogu sačekati do jutra.

– Oni možda mogu, ali Dok Holidej ne može – dobacio je resko.

– Holideje, čuj me. Sam si i nemaš šansi. Holideje, ubiće te...

Ali, on je već odvezivao konja. Poja-hao je i bacio pogled na dva tela preba-ćena preko zelenka. Ruke i noge su im ukrućeno visile kao obešeni štapovi. Zatim se osvrnuo prema kolibi: Glenda

je stajala na vratima i posmatrala ga, a njena vitka silueta ocrtavala se na svetlosti svetiljke. Onda mu je mahnu-la rukom.

Uputio se starim putem koji je skre-tao na zapad i spuštao se u dolinu. Vetar je postajao sve jači i oblaci su mahnito jurili nebom. U jednom tre-nutku visoravan je bila obasjana bli-stavom mesečinom, a u drugom je plivala u mraku. Uskoro je stigao do prevoja odakle se pružao pogled na dolinu. Na drugom kraju videle su se svetlosti Pajni Pika, desetine svetlih tačkica koje su treperile na vetru. Is-pod njega, negde u tami, pružalo se sedam rančeva od kojih su najveći bili „Teton” i Konolijev „Haustop”. Izme-đu ta dva džina gnezdilo se Glendino imanje.

Onda je ugledao vatru.

Nije je odmah primetio, ali kada je bolje pogledao na sredinu doline spa-zio je žute plamene jezike koji su se dizali u noć. Koliko je mogao da vidi, gorelo je između dva velika ranča.

Poterao je alata u kas i uzanim pu-tem brzo stigao do travnatog dna doli-ne. Projahao je pored jedne brvnar ne okrećući se. Vetar je ljuljao svetiljku koja je visila na tremu a pas koji ga je spazio glasno je zalajao. Nastavio je dalje i uskoro stigao do ranča „Te-ton”. Mesec se probio između oblaka i on je ugledao dugačku liniju ograde od bodljikave žice i vatru na drugoj strani.

Glendina brvnara je gorela!

Brzo je dojahao do starih škripavih vrata kroz koja se ulazilo na imanje

Manrovih. Odgurnuo ih je nogom i pojahao preko pašnjaka. Uskoro se pred njim ukazao plamen, crvenkasto žut i neuobičajeno visok. Prišavši bliže, osetio je vrelinu i konj je ustuknuo. Kada se bolje zagledao shvatio je da vatra gori već izvesno vreme i da okolo nema nikoga. Još jednom je pogledao prema brvnari baš u trenutku kada se krov urušio, a upaljene grede se survale u unutrašnjost kuće.

Bio je potpuno bespomoćan shvativši da ne može da uradi ništa. Baš ništa!

Poterao je konja ka upalašenim govedima i tek tada primetio da grla imaju novi žig. Zastao je i proverio nekoliko komada. Da, bio je u pravu; stoka Manrovih imala je utisnut žig Barta Konolija!

Neko vreme je zabrinuto razmišljao, a onda se uputio ka granici ranča „Haustop”. Nije se iznenadio kada je video da je ograda između dva imanja oborena, da dugačke pletenice bodljikave žice leže savijene u koturove na travi. Stubovi su bili posečeni sekirama i složeni na gomile. Jednom rečju, ranč Manrovih bio je pripojen „Haustopu”.

Glasno je udahnuo. Nešto mora da učini i to odmah, zaključio je i uputio se prema gradu. Uskoro se začula potmula grmljavina i počela je kiša. Sa brda je dunuo hladan vetar koji je nosio ledene kapljice i prodirao kroz ogrtač, sve do kože. No, sada nije mogao da stane. Uskoro su svetlosti grada bile sasvim blizu. Prošao je pored dve kolibe od dasaka i izašao na široki put koji se ulivao u glavnu ulicu.

Pajni Pik je izgledao nekako ogođen kao ispran kišom. Kapci su bili spuštteni na prozorima većine kuća i prodavnica mada je kroz neke dopirala treperava svetlost. Zvono na crkvenom tornju ljuljalo se na vetru, zvoneći katkad od dodira užeta. Dok je mirno nastavio ulicom osmatrajući puste tremove. Zaista, sve je bilo tiho i mirno tako da niko nije video pokislog jahača i konja natoverenog sa dva leša.

Svetlost saluna nije odvratila Doka od prvobitnog cilja. Nije zastao, niti poželeo da pogleda kroz osvetljene prozore. Samo je oslušnuo popularnu melodiju sa klavira i nastavio dalje.

Šerifova kancelarija nalazila se preko puta pekare, u niskoj zgradi od pečene cigle koja je napravljena prošle godine. Iako su prozori bili mračni, pokucao je na vrata ali odgovora nije bilo. Drugi put je bio glasniji, ali ništa. Potom je lagano obišao zgradu pretpostavljajući da je na drugoj strani Martinov stan. I nije se prevario. No, ni tamo nije imao uspeha. Vrata su ostala nema, a prozor mračan.

Sa uzdahom je rešio da pokuša u salunu „Kresent” koji se nalazio ukoso preko puta. Kiša je ponovo počela da pada. U nekoliko koraka našao se na tremu i gurnuo leptir vrata. Niko ga nije zapazio kada je zakoračio unutra, visok, ogrnut širokim kišnim ogrtačem sa koga su se slivale kapi kiše.

Lagano se osvrnuo po prostoriji u kojoj je bilo dosta gostiju, gotovo isto kao i onog dana kada je prvi put došao da potraži šerifa Martina. Čak mu se

činilo da vidi i neka ista lica. To uopšte nije bilo čudno jer je Pajni Pik bio mali grad, a ovaj zadimljeni i neugledni salun sa lošim pićem, raštimovanim klavirom i nekoliko „dama”, bio jedino mesto za zabavu.

Dok se ćutke uputio ka šanku. Stari Teks Godard ga je prvi primetio i u njemu prepoznao onog čoveka koji je pre desetak dana banuo tu u pozne sate tražeći šerifa Martina. Prepoznao ga je bez dvoumljenja mada sada nije bio elegantno odeven već nosio grub kišni ogrtač prebačen preko ramena. Ali taj hod i te oči!

Pošto je još onda čuo o kome se radi, stari Teksje zinuo od iznenađenja i spustio karte na sto. Pritom je gurnuo laktom mršavka koji je sedeo pored njega i koji se zvao Maks Vitaker. I on je prepoznao posetioca... Iznenadeno se zablenuo u njega i mahninalno zgrabio čašu sa viskijem.

I ostali su ga primetili. Krupni Gas Polard, vlasnik rudnika srebra, ustao je sa stolice sa nevericom u očima.

– Ali... ali ljudi iz potere su rekli – procedio je u tišini koja je zavladala salunom. – Rekli su da je... da je Dok Holidej mrtav!

Lagano, jedan po jedan, svi su se digli na noge i lagano krenuli ka šanku. Neki su bili zbunjeni, drugi su žmirkali u neverici kao da žele da se uvere da je čovek pred njima stvaran.

Jedan je bio posebno bled i uznemiren. Stajao je pored šanka i nemo zurio u čoveka sa ogrtačem mokrim od kiše.

Bio je to revolveraš Henk Pirson.

VIII

Dok se lagano naslonio na šank i tražio najbolji brendi.

Barmen Tačer Kros ga je posmatrao kao da vidi duha.

– Da... odmah ser... – promucio je.

Naravno, Dok je odmah spazio Henk Pirsona i nije ga ispuštao iz vida. Teksašanin je još uvek mirno stajao, nepomičan i bled u licu, kao okamenjen.

Barmen mu je prineo čašu i flašu pa je sebi sipao piće. Srknuo je jedan gutljaj, a onda pogledao u Pirsona.

– Nešto nije u redu, Henk?

Revolveraš je zaustio nešto da kaže, ali reči su mu jednostavno zastale u grlu.

– Možda ja znam šta nije u redu Henk – nastavio je Dok podrugljivo. – Ti si, vidim, zabrinut! I treba da budeš, Henk. Sada razmišljaš kako čovek koga si ustrelio, i to s leđa, i dalje diše i hoda! Je li tako, Henk? – upitao je i za trenutak začutao. – Jer za tebe je normalno da čovek koga si jednom ustrelio... i to s leđa... ostane da leži tamo gde je pao... i da bude hrana vukovima.

– Holideje... – procedio je Henk Pirson promuklo.

– Znaš, Henk, mislim da ovim ljudima dugujemo jedno objašnjenje – nastavio je Holidej lagano, otpio gutljaj brendija i dopunio čašu. – Pretpostavljam da je potera po povratku u grad saopštila građanima da sam ja mrtav, a evo, stojim ovde i mirno pijuckam brendi. Čini mi se da to na neki način treba objasniti, Henk – kazao je, digao čašu i

podsmješljivo nazdravio. – Kako bi bilo da pokušaš da nam objasniš?

Mršavi Teksašanin je i dalje bio bleđ u licu. Brada je prestala da mu podrhtava, ali je i dalje ćutao.

– Da, šta se desilo? – upitalo je Teks Godard češući se po glavi.

– Rečeno nam je da je onaj melez ubio Doka Holideja kada je potera pokušala da ga uhapsi. Baš ti si nam to lično rekao, Henk! Rekao si da je bio peh, odnosno da je Manrov metak pogodio Holideja i usmrtio ga!

– Jeste, baš tako si rekao, Henk – dobacio je neko drugi.

– Pa...u tom slučaju moram da kažem da je Henk Pirson običan lažljivac – rekao je Holidej ležernim glasom. – U stvari, on je lažov i podmukli ubica. Metak koji me je pogodio nije ispalio Kobi Manro...

– Holideje! – zašištao je Henk promuklo.

– Zaveži, druškane i pusti me da završim.

– Šta?!! – promuca Henk zapanjeno, nenaviknut na ovakav način razgovora. Uostalom, video je kako ga ljudi posmatraju i naslutio da je sa ugledom gotovo.

– Kao što rekoh, nije me pogodio Kobijev metak – nastavio je Holidej i hladnim, optužujućim očima pogledao Teksašanina. – Na mene je pucao ovaj lupež, Henk Pirson!

– Ti prljavi...

– Zaveži i ne prekidaj me! – povikao je Dok oštro. – Ovi ljudi žele da čuju šta se stvarno desilo. Hoće da znaju kako smo gonili Manra i kako su se Konoli i

njegovi plaćenici odlučili da izvrše svirepo ubistvo.

Ljudima je zastao dah. S nevericom su odmerili Henka i ponovo se vratili pogledima Holideju.

– Reci... reci još samo jednu reč pa ću te ubiti! – izustio je Pirson gušeći se od besa.

– Ubićeš me? – upita Dok podrugljivo se smešeći. – Hoćeš da kažeš kako bi hteo da ti još jednom okrenem leđa?

– Niko neće tako razgovarati sa mnom! – povikao je Henk Pirson gnevno. Iako mu je lice bilo crveno od besa činilo se da se povratio i da je ponovo onaj stari. Iznenadenja je nestalo i sada je bio željan obračuna.

– Ponoviću ti – kazao je Holidej lagano. – Želiš li da ti opet okrenem leđa?

– Izgleda da si me izazvao, Holideje?

– Možda – odvratio je Džordžijanac i laganoi otkopčao ogrtač. Svi prisutni ugledali su nisko pripasan revolver i zastrepeli. Istina, nije se radilo o njegovom revolveru sa drškom od slonove kosti, ali ni Patersonovo oružje nije bilo za potcenjivanje.

Ljudi koji su stajali u blizini lagano su se odmakli dok se Tačer Kros sklonio iza šanka.

– Onda, potegni. Pošto su ovi ljudi čuli sve tvoje sulude optužbe, voleo bih da se sećaju ovog obračuna i znaju kada sam te sredio. Dakle, ti si na potezu, Holideje.

– Čekaću da ti to učiniš – odvratio je Dok tvrdoglavo.

– Ha, pa ti si samo najobičniji kockar koji je naučio da puca. Znaj, to što si

prijatelj Vajata Erpa ne znači i da si brz. Ja se kladim...

– Još uvek sam živ i to mnogo govori – prekinuo ga je Dok učtivo. – A ti kreni! Ako još budeš pričao ljudi će misliti da nemaš hrabrosti da potegneš revolver kada stojimo licem u lice!

– Kopile!

Holidej je zapazio kako je talas gneva zarumeneo Pirsonovo lice, a u očima mu blesnuo sjaj osvete. Nije mu promaklo da su Henkovi prsti stisnuli dršku revolvera i... znao je šta sledi.

Dva pištolja su u isto vreme bila uperena uperena ka cilju; odmah zatim, prava grmljavina je potresla zidove saluna. Pirson se zateturio i zamlatarao rukama jer ga je Holidejev hitac pogodio pravo u stomak. Visoki revolveraš je kriknuo i zateturio se naslanjajući se na šank i zrčenom rukom rušeći flaše i čaše. Drugom je još stezao revolver i nasumce pucao. No, to je trajalo veoma kratko pošto je Dok ispalio i drugi metak posle koga se Teksašanin glavačke skljojao na pod.

– „Ok koral” i „Dodž Siti” su davno prošli ali čovek nikada ne zaboravlja šta je u njima naučio – rekao je Holidej vraćajući revolver u futrolu. – To nikada ne izbledi iz sećanja, Henk – dodao je.

U tom trenutku leptir vrata su se širom otvorila i na njima se pojavio visok čovek sa metalnom zvezdom na reveru.

– Dok... Dok Holidej... – promucio je zamenik Frost, zbunjeno trepćući.

– Gde je Martin? – zapitao je Dok.

– Mister Holideje! Zar ste živi?

– Da, živ sam i to na opšte čuđenje onih koji su hteli drugačije. A sada, zameniče, recite mi šta je sa Martinom?

Šerifov pomoćnik se zbunio.

– Ali... Ovaj... nisam znao da ne znate... Hoću da kažem...

– Šta to, Frostu?

– Šerif Martin je mrtav.

* * *

– Koga to nose, Altea? – upitao je Klint Čejmbers ležeći u krevetu sa širokim uzglavljem.

„Kraljica” Kresent saluna ustala je iz kreveta krećući se graciozno i gipko, kao mačka. Dugonoga i lepa plavuša, bila je najtraženija „dama” u gradu koja je pravila društvo samo onima sa dubljim džepom. Zahvaljujući nagradi primljenoj od mister Konolija, Klint Čejmbers je već dve noći bio njen gost.

Altea je zastala pored prozora i malo razmakla zavesu.

– Iznose nekog krupnog, dugačkog čoveka, mister Čejmberse.

Bilo mu je drago što mu se tako obratila. To ga je na neki način činilo važnim, bar za dlaku višim od običnog kauboja.

– U pitanju je neko veoma tanak i visok – kazala je devojkica kolebljivo.

– U stvari, ima leševa na sve strane. Čejmbers se namrštio.

– Kako to misliš?

– Pa... na primer, vidim dva leša privezana za konja.

– Oh, to je neki lovac na ucenjene – izusti Klint Čejmbers sa gnušanjem.

– A ovaj... da li sada bolje vidiš?

Devojka poče ubrzano da diše.

– Vidim bolje, ali...to je nemoguće!

– Šta? O čemu se radi, medena?

– Čovek koga su izneli je vaš prijatelj. Onaj sa kojim ste dojahali.

Čejmbers se uspravi.

– Henk?! Gospode bože! – povikao je, skočio kao oparen i pritrčao prozoru.

– Stigao je da vidi dvojicu ljudi koji su nosili Pirsonovo telo prema kapeli za sahrane.

– Sto mu gromova! Ko je mogao da ubije Henka?

– Ja... pričali su da je on najbrži od svih.

Čejmbers je odjednom stegao zavesu tako snažno da ju je gotovo otrgao.

– Šta je, u čemu je stvar? – prošaptala je Altea prestrašeno videvši da je Čejmbers iznenada prebledeo. – Izgledate kao da ste videli duha.

– Možda i jesam, Altea, možda i jesam – odvratio je promuklim glasom, ne skidajući pogled sa visokog čoveka koji je hodao pored nekog dečaka i šerifa Frosta.

– Ko... ko je taj čovek? Izgleda otmeno i kao da mi je odnekud poznat.

– Tip se zove Dok Holidej.

– Dok Holidej! Pa, naravno, sada mi je jasno! Znam ga još od vremena kada sam plovila po Misisipiju. To je pravi džentlmen. I, bogami, vešt sa revolverima.

Nastavila je nešto da priča ali Čejmbers je nije slušao. Umesto toga, stajao je licem priljubljenim uz prozor i razmišljao. Tog čoveka su ostavili skoro mrtvog u divljini i trebalo je da... da vukovi učine svoje. Pa ipak, on nije mrtav

nego živ i zdrav, toliko živ i zdrav da je oduvao Henka Pirsona na onaj svet!

– Ali kako mu je samo uspelo da...

– Nešto se rekli, mister Čejmberse?

Pogledao je devojku i nežno je uhvatio za bradu. Sada je znao šta treba činiti.

– Molim te, dohvati mi odelo. Moram da idem.

– Zar? – upitala je Altea iskreno. Baš loša vest, pomislila je jer je ovaj klijent bio fini i dobro plaćao. No, ona je znala da je život na Divljem zapadu pun iznenađenja i da nije dobro mnogo se raspitivati.

– Uskoro ću se vratiti, medena – dobio je Čejmbers i ostavio na noćnom stolu nekoliko novčanica. Brzo je izašao u hodnik i sišao niz stepenice. Video je krvave mrlje da drvenom podu saluna, ali nije želeo da se zadržava i ispituje očevice o događaju. Umesto toga ćutke se probio kroz gomilu ljudi i izašao napolje. Pogledao je prema zgradi gde se nalazila šerifova kancelarija; prozori su bili osvetljeni, a kod privežišta je stajao konj natovaren sa dva leša.

Najamnik sa ranča „Haustop” glasno je opsovao kada ga je zasula kiša nošena vetrom. Ipak, uzjahao je konja, natukao šešir na čelo i uputio se ka izlazu iz grada.

* * *

Šerifov zamenik ćutke je sedeo za stolom i posmatrao Doka Holideja.

Još pri prvom susretu sa njim Džordžijanac je shvatio da je Frost neisku-

san, ali, kako je sam procenio, veoma pošten i neiskvaren čovek.

– Nije se vratio – kazao je odgovarajući na Holidejevo pitanje o šerifu Martinu. – Jednostavno ga nije bilo – dodao je zatvarajući vrata.

– Mora da ga je Konoli ubio pri povratku – zaključio je Dok. – Sigurno se plašio da ne progovori, mučen grižom savesti. Uostalom, od početka nije bio oduševljen tom zamisli.

– Zašto je onda pošao? Mislim, zašto ga je Konoli poveo sa sobom?

– Da pruži poteri potreban autortitet. Ko će pitati šta se desilo ako šerif vodi celu akciju? – prokomentarisao je Dok i zapalio cigaru. – Inače, baš me interesuje kako je Konoli objasnio zašto se šerif nije vratio sa njima?

– Sve je izgledalo istinito i sasvim logično – kazao je Čendler Frost. – Konoli i Henk Pirson su dojahali u grad da podnesu izveštaj. Kazali su da ste im se vi pridružili i da su zahvaljujući veštini i naporu uspeli da stignu Manra i... njegovu sestru. Ispričali su da se melez protivio hapšenju i da se ponašao kao... divlja zver. Rekli su da je jednostavno potegao revolver i počeo da puca. Jedan njegov metak pogodio je vas, a drugi šerifa Martina. Onda je i on pao mrtav. Eto, tako su ispričali i meni se učinilo prihvatljivo.

– A šta su rekli za devojkicu?

– Pitao sam za nju, mister, i Konoli mi je odgovorio da je pobjegla kao divlja zver. Pokušali su da je pozovu i nago-vore da se vrati, ali je pobjegla glavom bez obzira.

– Laž, gola laž! Pokušali su da je napastvuju, a posle toga likvidiraju – izjavio je Holidej mirno.

– A otkuda to znate?

– Kada su Konoli i njegovi razbojnicci otišli, ona se vratila i pomogla mi da preživim. Previla mi je ranu, negovala me i kao što vidite, dugujem joj život.

– To mi je drago, mister. Nego, da vas nešto pitam.

– Izvolite.

– Zar ne vidite koliko sve ovo ide Konoliju na ruku?

– Zar? Kako to mislite?

– Konoli poseduje založnicu na imanje Manrovih. Ukoliko se Kobi i njegova sestra ne pojave, onda za njega nema nikakve prepreke da založnicu pretvori u pravo svojine na njihovu farmu. Mislim da mu je to bio glavni cilj.

– On je to već učinio.

Miler je iz fijeke pisaćeg stola izvukao jedan koverat.

– Ovo su zvanični dokumenti u kojima se najavljuje preuzimanje zemljišta za otplatu hipotekarnog duga i koja je potpisao lično Konoli. Moja je dužnost da sutra ta dokumenta deponujem u sud jer će sudija Votkins doći u grad. Kada se deponovanje završi i sudija odobri, Konoli će postati zakoniti vlasnik Manrove zemlje.

Dok klimnu glavom.

– Znači, zvanično preuzimanje još nije obavljeno?

– Pa... zvanično nije.

– Zadržite te dokumente, Čendlere.

– U redu. Inače, moram da vas opomenem da se Bart Konoli već ponaša kao zakoniti vlasnik.

Dok klimnu glavom.

– Znam. Zapalio im je brvnaru i položio ogradu. Njegova stoka već pase na Manrovim pašnjacima. Dakle, vreme je da učinimo nešto u vezi sa Konolijem, Frostu.

– A šta imate na umu, mister Holideje?

– Nešto vrlo jednostavno. Pošto je Martin uzeo za pomoćnike ljude sa ranča „Haustop”, vi možete da ovlastite mene. Jeste da sam i onda položio zakletvu Martinu, ali to mogu da učinim i pred vama.

– I onda?

– Onda ću poći na ranč „Haustop”.

– Zašto?

– Da saslušam Konolija i... da se suočim sa njim.

– I ja ću poći sa vama – živnuo je Frost. – Mister Konoli mi već duže vreme sedi na glavi i, bogami, imaće da mi odgovori na dobar broj pitanja. I to će uraditi ovde, u mojoj kancelariji kao moj uhapšenik.

Holidej ugasi cigaru i odmeri čoveka pred sobom. Hm... možda je ipak pametno uradio što nije odmah otpisao šerifovog zamenika. Frost je delovao malo tromo i neodlučno, ali je izgleda bio hrabriji i odlučniji od svog šefa. Naravno, tek će vreme pokazati šta je prava istina.

– Konoli nije tip čoveka koji će lako dopustiti da bude uhapšen – upozorio ga je Dok.

Zavlada je kratkotrajna tišina.

– Nisam ni mislio da jeste – rekao je Frost konačno.

* * *

– Onda da položim zakletvu? – predložio je Dok.

Frost je ćutke klimnuo glavom. Obojica su znali proceduru tako da su stvar završili veoma brzo. Posle toga, pomoćnik šerifa je otvorio jednu crnu knjigu i okrenuo nekoliko strana.

– Da na zaboravim, mister. Odmah ću vas upisati za nagradu za ova dva bandita koja ste doneli. Ako niste znali, ucena za Patersona je dosta visoka. Ujutru ću telegrafisati da je pošalju ovamo.

– Napišite tu da novac od ucene bude plaćen na račun Glende Manro.

Čendler Frost nabra obrve.

– U redu, ako vi tako kažete. Napisaću izveštaj u nekoliko rečenica pa ćete mi potpisati.

Pošto je potpisao izveštaj, Holidej dobaci – Sada možemo da krenemo.

Šerifov zamenik zatvori knjigu i priđe polici sa puškama. Pošto je odabrao jednu sjajnu vinčesterku, zastao je i zamišljeno uzdahnuo.

– Čujte, Holideje, možda bi ipak trebalo da potražimo pomoć?

Holidej ga nadmoćno odmeri.

– Sada vi čujte mene, zameniče. Šta mislite, koliko ljudi bi, po vašem mišljenju, bilo spremno da uzme oružje u ruke i krene sa nama da hapsimo Konolija?

– Pa, ovako na brzinu...

– Dakle, tu smo gde smo, zar ne – prokomentariša Dok suvo. – Samo bi traćili vreme, zar ne? Dakle, treba da se odlučite jer ja polazim iz ovih stopa.

Frost proguta pljuvačku.

– Idemo zajedno.

Dvojica ljudi su uskoro odjahala u tamnu noć. Jaka kiša gotovo da je prestala ustupivši mesto tankim povremenim koprenama magle kroz koje se mogao nazreti mesec. Jahači su brzo ostavili grad iza sebe i raskaljanim putem krenuli prema Konolijevom ranču. Na raskrsnici su skrenuli ulevo jašući duž ograde ranča „Teton”. U jednom trenutku na zemlju se ponovo sručio jak pljusak, a onda se sve utišalo i predeo je obasjala blistava mesečina.

Bacivši pogled preko zatamnelog sloja trave, Dok Holidej je ugledao svetlost Konolijeve ranč kuće. Bolje reći, bilo je to solidno dvospratno zdanje nalik na zamak sa pogledom na dolinu. Mada je bio mrak, u daljini su se mogli nazreti četvrtasti kameni stubovi na koje se naslanjala velika nastrešnica iznad ulaznih vrata i prostrane verande.

Brzo su stigli do visokog drvenog luka iznad ulaznih vrata kroz koja se ulazilo na Konolijevo imanje. Dobro utaban i uredno održavan pošljunačani put vodio je do glavne kuće.

Jahali su lagano osluškujući mukanje goveda i šum nabujalog potoka. Put ih je vodio do mosta od brvana koji je spajao obale potoka i prešavši ga, konjanici su se uputili prema visokom boru čija silueta se jasno ocrtavala na mesečini.

Onda je mukanje goveda prestalo i u istom momentu, kao po nekom dogovoru, utišao se i šum vetra.

Predeo je utonuo u potpunu tišinu.

A onda je došlo do erupcije.

IX

Prvi kuršum koji je zviznuo iz mraka pogodio je konja koga je jahao Holidej. Smrtno pogođena životinja se zaljuljala i pala, a Dok se bacio na zemlju pre nego što su sledeći meci zaparali noćnu tamu. Pao je na vlažnu travu i još u padu izvukao revolver.

– Dole! Sjaši! – povikao je Čendler Frostu koji je još uvek sedeo u sedlu.

Šerifov zamenik se zbunjeno okrenuo, ne znajući kako da postupi. Utom se ponovo začuo pucanj i konj mu se uplašeno propeo na zadnje noge. Sleđio je još jedan hitac koji je pogodio zamenika u ruku.

– Lezite kada vam kažem! – naredio je Holidej. – Hoćete da vas ubiju?

Tek tada ga je Frost poslušao mršteći se i opipavajući krvavi rukav.

Ljudi iz zasede su opet zapucali.

– Mislim da ih ima trojica – rekao je Dok. – Dvojica su kod onih stena, a jedan iza nas, na uzvišenju.

– Oh, bože... promrmlja Frost nervozno. – Da su nas uhvatili u unakrsnu vatru...

– Mislite li da se možete uhvatiti u koštac sa onim „čovom” iza nas?

– Ne znam... Pokušaću...

– I tom slučaju ja ću zaći za leđa ovima iza stena – dobacio je Dok. – Vi samo

lezite i s vremena na vreme opalite po koji metak prema uzvišenju.

Rekavši to Holidej se udaljio kao senka i počeo da puži kroz travu. Ostavši iza njega, Frost je ispalio nekoliko hitaca prema uzvišenju, sprečavajući tako čoveka u zasedi da podigne glavu. Napadači sakriveni iza stena počeli su da se dovikuju kada je Dok neprimećen klisnuo niz obalu potoka.

Zaklonjen visokom obalom zagazio je u zapenušanu vodu i držeći revolver u ruci krenuo nizvodno. Izašao je kod starog korenja ogromne vrbe i obazreo se oko sebe. Čuo je kako se ljudi iz zasede dovikuju i kako se njihove reči mešaju sa pucnjima pušaka i revolvera. Ponovo je legao u travu priljubivši se uz zemlju. Nalazio se tačno iza stena.

Stiskajući dršku revolvera otpuzao je do prve kamene gromade. Oprezno, santimetar po santimetar, obišao je oko stene i ugledao Losona koji mu je bio okrenut leđima.

– Još uvek ne mogu da vidim onog nitkova, Klinte – doviknuo je puneći pušku.

– Frost je ovde! – doviknuo je Čejmbers.

– I Holidej mora da je tu negde – dobacio je Loson.

– Holidej je ovde, Losonu – kazao je Dok tiho.

– Grom i pakao!

– Baci pružje, Losonu!

– Nosi se dođavola! – povikao je ovaj i naglo se okrenuo uperivši pušku u Holideja. Ali Džordžijančev revolver je već zagrmeo: precizan hitac pogodio je Losona tačno među oči i on se zgrčio

oko puške, a onda skljkao na zemlju kao prazna vreća.

– Losone, šta se tamo događa? – doviknuo je Klint Čejmbers.

Holidej je stajao pored nepomičnog tela osluškujući grebanje čizama po tvrdom tlu.

– Losone, odgovori mi! – vikao je Klint Čejmbers pojavivši se između dve stene. Onda je zastao kao ukopan, zagledan u crni otvor Dokovog revolvera.

– Baci pušku inače ćeš proći kao tvoj drug! – naredio je Holidej. – Čuo si me!

Ovaj je krajičkom oka odmerio nepomično telo i podigao ruke.

– Ne... ne pucaj! – zavapio je drhteći.

– Ko je tamo na uzvišenju?

– Dikon... Dikon Saderlend...

– Pozovi ga da dođe.

– Gospode bože, ne...

– Pozovi ga! – ljutnuo se Dok prislonivši mu cev revolvera na grudi. – Reci mu da može slobodno da dođe. I to brzo, inače ćeš zauvek začutati!

– U redu, u redu, pozvaću ga – pristao je Klint Čejmbers i bez oklevanja pozvao svoga prijatelja i kolegu. Pritom je naglasio da „su Holidej i Frost mrtvi” i da je situacija sasvim čista.

Istovremeno je Holidej pozvao Frosta i dobacio.

– Čuli ste šta se dešava? Jeste? Dakle, pobrinite se za njega.

Zamenik šerifa je klimnuo glavom i nanišanio. Nemajući kud, Dikon Saderlend se nevoljno predao. Uskoro su obojca bili razoružani sa lisicama na rukama.

– Sada ćeš mi reći gde je Konoli? – povikao je Dok. – I to bez oklevanja, Čejmberse! Dakle, slušam te. Konoli je...

–...mister Konoli je u svojoj kući – promućao je Čejmbers. – Sedi i čekaj, me da se vratim i javim mu da ste... mrtvi i da je sve okončano kako valja.

– Koga još ima u kući?

– Nikoga. Svi ostali kauboji su u gradu.

– A gde će tvoj gazda biti? Tačnije rečeno, gde će te čekati?

– Kunem se da ne znam, Holideje! Zaista ne znam... Kada smo pošli ovamo, on je samo uzeo pušku i ušao u kući.

Dok klimnu glavom.

– U redu. Dakle, Konoli čeka vesti i ne sluti da ću ja biti taj glasnik.

Čejmbers se iskezi.

– Dvorište je osvetljeno, a lampe upaljene i okačene na svakom uglu. Dakle, videće vas na milju daleko.

– Tako znači? Ali ako vidi da prema kući ide Čejmbers, sve će biti u redu.

– Da, ali...

Holidej je ponovo osmotrio čoveka koji je na sebi imao upadljivo crvenu košulju i crne kožne pantalone. Stari klempavi sombrero pokriva mu je glavu i senčio lice.

– Skini košulju i pantalone, Čejmberse.

Konolijev plaćenik ga zabezeknuto pogleda.

– Štaa? – zapanji se ovaj.

– To što si čuo! Hajde, brzo skini košulju i pantalone!

Ne želeći ništa da rizikuje, Čejmbers ga je poslušao i ostao da drhti u donjem vešu.

– Trebaće mi i tvoj šešir – dobacio je Džordžijanac i brzo se presvukao.

– A ti uzmi ono ćebe sa konja i zagrni se. Ne bih voleo da budeš bolestan za sopstveno suđenje. Inače, kako izgledam šerife? – upitao je okrećući se ka Frostu.

Ovaj klimnu glavom.

– Izdelaka možete proći kao Čejmbers, mister.

– U redu. Dakle, ja ću da krenem. Konji su dole pored stene.

– A ja?

– Vi ostanite ovde i pazite na ovu dvojicu, Froste. Neću se dugo zadržati – dodao je i krenuo niz padinu.

Posle nekog vremena jahao je prema ranč kući obasjanoj mnogobrojnim lampama. Brzo se našao u tom svetlom krugu osećajući da je primećen. No, mirno je nastavio dalje, sve do niza svetiljki na verandi. Tu je zastao i osvrnuo se oko sebe.

– Klinte!

Glas je dolazio iz spavaonice za kauboje.

– Klinte, da li ste sredili smutljivce?

Holidej, čije je lice pokrivaio široki obod šešira, poterao je konja ka zamračenoj spavaonici. Kada je došao sasvim blizu vrata su se otvorila. Bart Konoli se pojavio u okviru vrata. Na licu iskusnog rančera pojavio se trijumfalan osmeh.

– Nadam se da se ovoga puta taj pasji sin neće povampiriti. Ovo ćemo morati da proslavimo, Klinte. Hajde, dođi u moju kancelariju!

Onda je Holidej izvukao revolver i podigao glavu.

– Konoli, uhapšen si!

– Šta... šta je do đavola? – zinuo je Konoli sa nevericom i pobledo kao krpa.

– Baci pušku!

– Holideje, ti...nemaš prava... – zamucio je rančer, još uvek zbunjen.

– Baci pušku ili si mrtav.

Sekundi su prolazili veoma sporo. Na kraju je ipak puška pala na pod.

– Gde su moji ljudi? – prošaputao je Konoli zbunjeno.

– Mrtvi ili uhapšeni. I ti si uhapšen i biće ti suđeno za ubistvo Kobija Manra.

– Za ubistvo jednog smrdljivog meleza?

– Kobi je bio bolji čovek od tebe, Konoli. Rančer se iskezi.

– Nijedna porota me neće osuditi za tako nešto. Samo gubiš vreme.

– Osudiće te. Ako ne za to, onda za ubistvo šerifa Martina.

– Ja...morao sam da ga likvidiram... – procedio je rančer promuklo. – Moglo se desiti da po povratku u grad nešto zabrlja.

– Znam. A sada pođi u štalu da uzmeš konja.

Ništa ne govoreći, ovaj krenu.

– Otvori vrata! – naredio je Dok.

Rančer je otvorio vrata i svetlost je preplavila unutrašnjost..

– Uzmi konja iz prve pregrade! Sedlo ti je odmah tu, na ogradi.

Konoli je pružio ruke da uzme sedlo,

– Holideje, zar ne možemo nekako da se nagodimo?

– Nema nagodbe!

– Ja sam bogat čovek i ti to znaš.

– Znam, ali pravda mi je važnija od tvojih dolara. Zaslužio si da visiš!

Konoli je dohvatio sedlo i ispustio ga. Praveći se da hoće da ga dohvati, hitro se sagnuo i zavukao ruku pod kaput. Tren kasnije držao je mali „deringer”, ali je Holidej već zatezao oroz svog šestometka. Pucanj je zatresao štalu i Konoli je udarom metka odbačen na ogradu pregrade. Holidej je gledao kako klizi niz grubo tesane daske i mrtav pada u seno.

Hladno ga je odmerio, a onda bez reči požurio do konja i u galopu napustio dvorište.

* * *

Već je prošla ponoć kada je Dok ušao u predvorje hotela i probudio dremljivog portira. Pre toga je sa Frostom smestio Čejmbersa i Saderlenda u zatvorske ćelije gde je trebalo da ostanu do suđenja. Time je „afera Konoli” bila završena.

Kada se odmori, pobrinuće se za Glendu Manro.

Portir je protrljao oči i najljubaznije se osmehnuo:

– Oh, mister Holideje, mogu vam reći da smo zaista počastvovani što ćete odsesti kod nas. Doduše, u Pajni Piku nema drugog hotela, ali...

– Dobro, dobro, čoveče, umoran sam. Hoću sobu, kupatilo i posle toga dosta sati mira i tišine.

– Razume se, mister, razume se. Nego, mi smo vas očekivali i sve smo učinili da budete zadovoljni. Vaša soba je broj sedam, naša najlepša soba sa kupatilom i krevetom za...

– U redu, dajte mi ključ.

– Ovaj... ključ je gore. Soba je otvorena jer vas tamo čeka jedna osoba.

Dok nabra obrve.. Naime, jedina osoba koju je ovde poznavao je bila je Glenda.

Okrenuo se da pođe, ali ga je portir ponovo zaustavio.

– Mister Holideje, ovde je nešto za vas – dobacio je sa osmehom i ispod tezge izvadio niklovani „kolt” sa drškom od slonovače. Ovdašnji puškar kupio ga je od Henk Pirsona. Pošto je saznao da je vaš doneo mi da ga predam pravom vlasniku.

Holidejevo lice sinu. Uzreo je svoj revolver i stavio ga u futrolu dok je Patersonovo oružje položio na pult.

– Evo, ovo je oružje bandita Dodža Patersona. Neki kolekcionari će za njega platiti dobru cenu – kazao je, a onda se okrenuo i pošao uz stepenice. Pred vratima sobe zastao je i oslušnuo. Nije se ništa čulo pa je lagano pritisnuo kvaku i ušao.

Iako je samo jedna lampa osvetljavala sobu diskretnom svetlošću, Dok je odmah prepoznao svoga posetioca.

Bila je to Glenda Manro. Ležala je u postelji sa crnom kosom rasutom po jastuku. Njegov ulazak ju je probudio.

– Oh, Dok, došao si – kazala je mazno i bez reči mu pružila ruke.

* * *

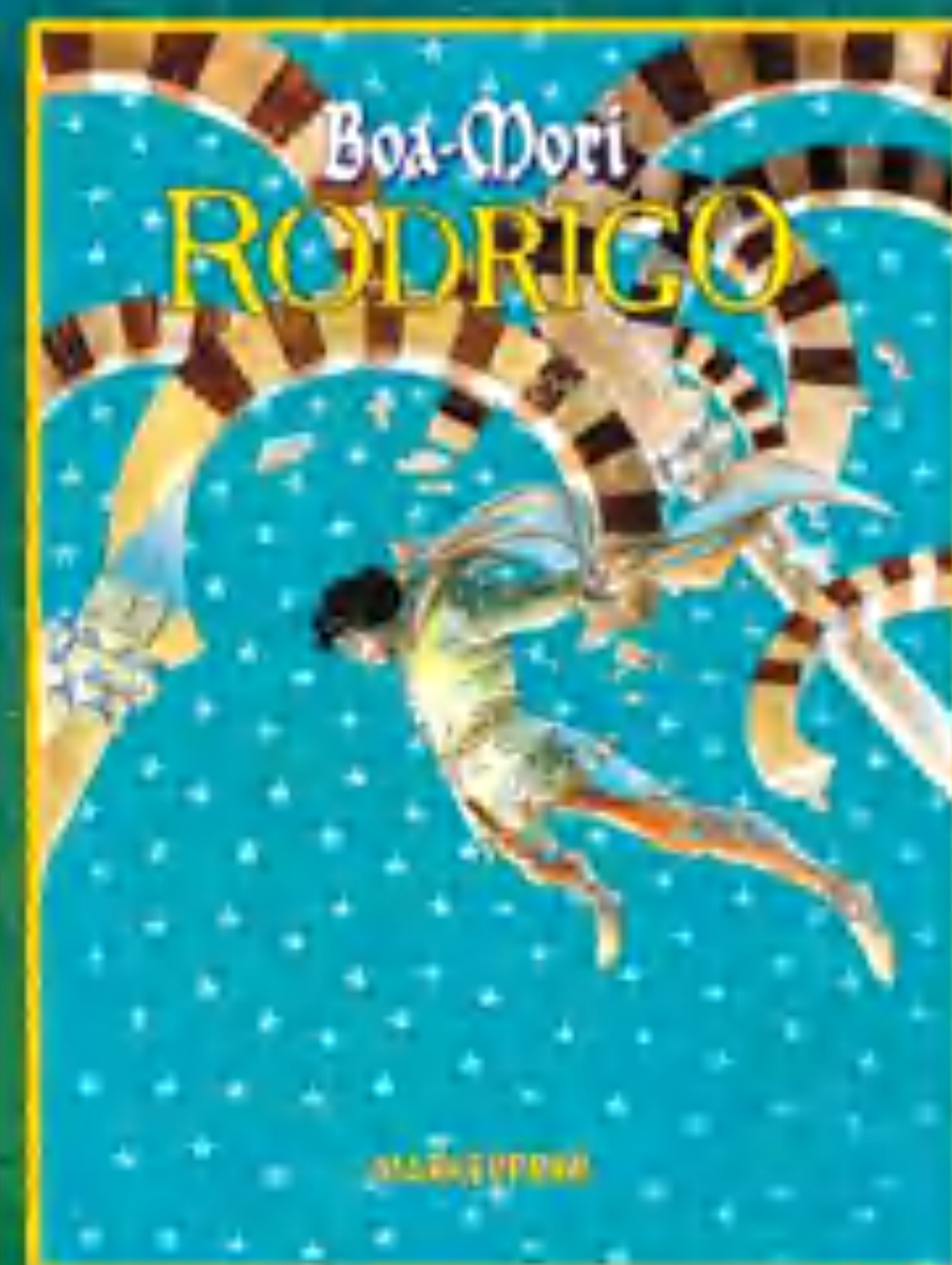
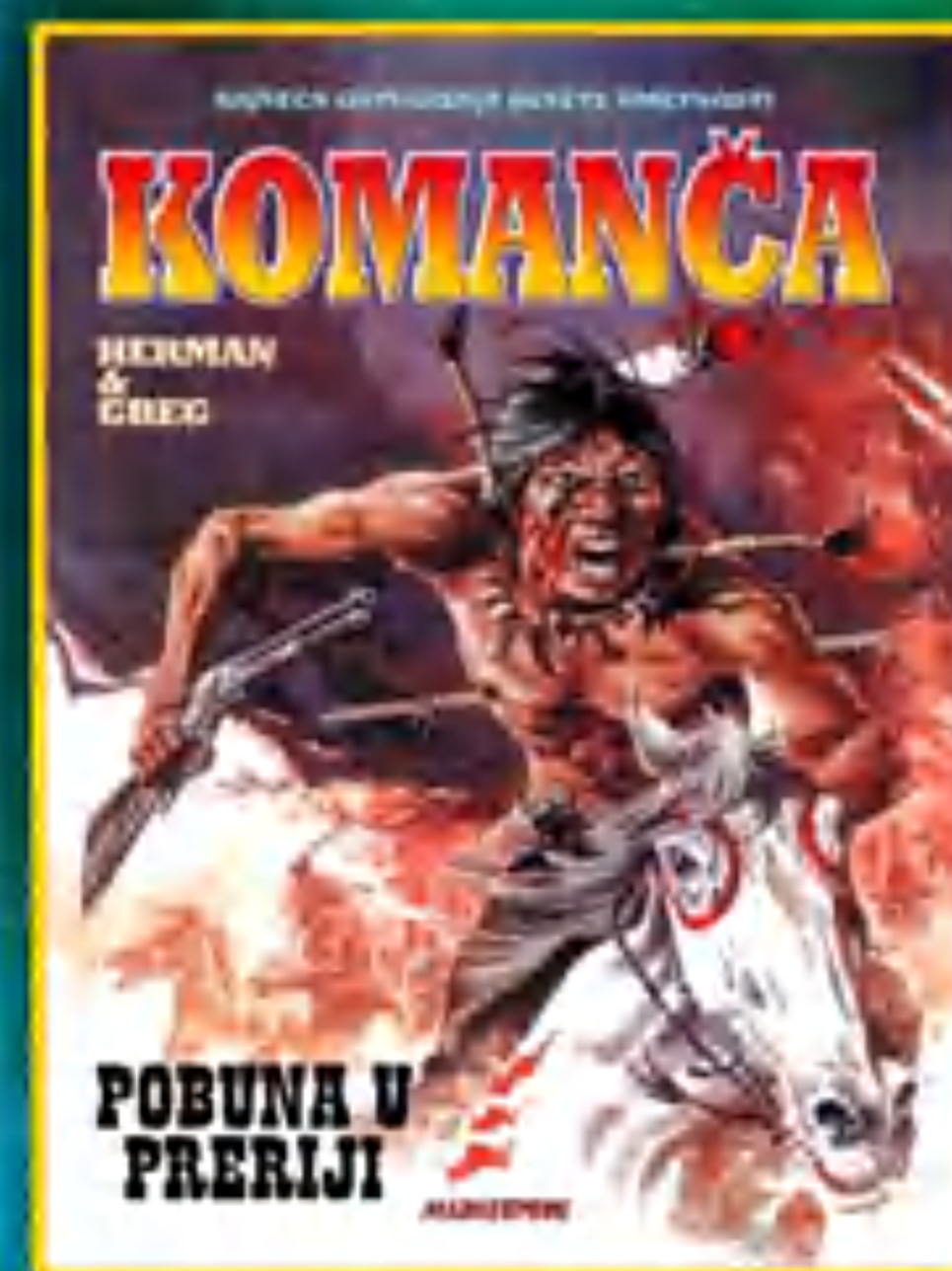
Kada se sutra prilično kasno probudila, Glenda Manro je bila sama. Jedini znak nečijeg boravka u postelji bio je otisak glave na jastuku pored nje.

Sa setnim osmehom je pomislila na tog divnog, neobičnog čoveka. Prišla je prozoru i proteglila se na suncu.

I Dok Holidej je pogledao u sunce i bolje natukao šešir.

Bio je već daleko od Pajni Pika...

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00541